

I

(Leģislatīvi akti)

DIREKTĪVAS

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA (ES) 2020/1828

(2020. gada 25. novembris)

par pārstāvības prasībām patērētāju kolektīvo interešu aizsardzībai un ar ko atceļ Direktīvu 2009/22/EK

(Dokuments attiecas uz EEZ)

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 114. pantu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

pēc leģislatīvā akta projekta nosūtīšanas valstu parlamentiem,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽¹⁾,

ņemot vērā Reģionu komitejas atzinumu ⁽²⁾,

saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru ⁽³⁾,

tā kā:

- (1) Globalizācija un digitalizācija ir palielinājusi iespēju, ka viena un tā pati nelikumīgā prakse nodara kaitējumu liela patērētāju skaitam. Savienības tiesību aktu pārkāpumi var radīt kaitējumu patērētājiem. Ja nav efektīvu līdzekļu, ar kuriem izbeigt nelikumīgu praksi un panākt patērētāju tiesisko aizsardzību, tiek mazināta patērētāju uzticēšanās iekšējam tirgum.
- (2) Tādu līdzekļu trūkums, kas ļautu efektīvi izpildīt Savienības tiesību aktus, ar kuriem tiek aizsargātas patērētāju tiesības, varētu arī kropļot godīgu konkurenci starp pārkāpumus izdarījušajiem un noteikumus ievērojošiem tirgotājiem, kas darbojas iekšzemē vai pāri robežām. Šādi kropļojumi var kavēt iekšējā tirgus pienācīgu darbību.
- (3) Saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 26. panta 2. punktu iekšējais tirgus aptver telpu bez iekšējām robežām, kurā ir nodrošināta preču un pakalpojumu brīva aprīte. Iekšējam tirgum būtu jāsniedz patērētājiem pievienotā vērtība, kas izpaustos kā labāka kvalitāte, lielāka dažādība, samērīgas cenas un augsti preču un pakalpojumu drošības standarti, tādējādi veicinot augstu patērētāju tiesību aizsardzības līmeni.
- (4) LESD 169. panta 1. punktā un 169. panta 2. punkta a) apakšpunktā ir paredzēts, ka Savienībai ir jāveicina augsts patērētāju tiesību aizsardzības līmenis, veicot pasākumus, kas pieņemti, ievērojot LESD 114. pantu. Eiropas Savienības Pamattiesību hartas ("Harta") 38. pantā ir paredzēts, ka Savienības politikai ir jānodrošina augsts patērētāju tiesību aizsardzības līmenis.

⁽¹⁾ OV C 440, 6.12.2018., 66. lpp.

⁽²⁾ OV C 461, 21.12.2018., 232. lpp.

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta 2019. gada 26. marta nostāja (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēta) un Padomes 2020. gada 4. novembra nostāja pirmajā lasījumā (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēta). Eiropas Parlamenta 2020. gada 24. novembra nostāja (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēta).

- (5) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2009/22/EK (*) ļāva tiesīgajām iestādēm celt pārstāvības prasības, kuru galvenais mērķis ir izbeigt un aizliegt Savienības tiesību aktu pārkāpumus, kas kaitē patērētāju kolektīvajām interesēm. Tomēr ar minēto direktīvu patērētāju tiesību aktu īstenošanas problēmas netika atrisinātas pietiekamā mērā. Lai tirgū, kurā pieaug globalizācija un digitalizācija, uzlabotu atturēšanu no nelikumīgas prakses un mazinātu kaitējumu patērētājiem, ir jāstiprina patērētāju kolektīvo interešu aizsardzības procesuālie mehānismi, lai tie aptvertu aizlieguma pasākumus, kā arī tiesiskās aizsardzības pasākumus. Ņemot vērā daudzās izmaiņas, kas ir vajadzīgas, ir lietderīgi atcelt Direktīvu 2009/22/EK un to aizstāt ar šo direktīvu.
- (6) Pārstāvības prasību procesuālie mehānismi – gan aizlieguma pasākumiem, gan tiesiskās aizsardzības pasākumiem – Savienībā atšķiras un piedāvā dažādus patērētāju tiesību aizsardzības līmeņus. Turklāt dažās dalībvalstīs pašlaik nav nekādu procesuālo mehānismu kolektīvām prasībām par tiesiskās aizsardzības pasākumiem. Minētā situācija mazina patērētāju un uzņēmumu uzticēšanos iekšējam tirgum un to spēju darboties iekšējā tirgū. Tā kropļo konkurenci un kavē Savienības tiesību aktu efektīvu izpildi patērētāju tiesību aizsardzības jomā.
- (7) Tādēļ šīs direktīvas mērķis ir nodrošināt, ka Savienības un valstu līmenī patērētājiem visās dalībvalstīs aizlieguma pasākumu un tiesiskās aizsardzības pasākumu vajadzībām ir pieejams vismaz viens efektīvs un iedarbīgs procesuālais mehānisms pārstāvības prasībām. Tas, ka ir pieejams vismaz viens šāds procesuālais mehānisms pārstāvības prasībām, vairotu patērētāju uzticēšanos, palielinātu patērētāju iespējas īstenot savas tiesības, veicinātu godīgāku konkurenci un radītu vienlīdzīgu konkurences apstākļus tirgotājiem, kas darbojas iekšējā tirgū.
- (8) Šīs direktīvas mērķis ir sekmēt iekšējā tirgus darbību un panākt augsta līmeņa patērētāju tiesību aizsardzību, ļaujot tiesīgajām iestādēm, kas pārstāv patērētāju kolektīvās intereses, celt pārstāvības prasības gan aizlieguma pasākumu, gan tiesiskās aizsardzības pasākumu nolūkos pret tirgotājiem, kuri pārkāpj Savienības tiesību aktu noteikumus. Minētajām tiesīgajām iestādēm vajadzētu spēt prasīt, ka tiek izbeigta vai aizliegta šāda rīcība, ar kuru tiek izdarīts pārkāpums, un lūgt tiesisko aizsardzību, kas attiecīgā gadījumā paredzēta un ir pieejama Savienības vai valstu tiesību aktos, piemēram, kompensāciju, remontu vai cenas samazināšanu.
- (9) Pārstāvības prasībai būtu jānodrošina patērētāju kolektīvo interešu efektīva un iedarbīga aizsardzība. Tai būtu jāļauj tiesīgajām iestādēm rīkoties, lai nodrošinātu, ka tirgotāji pilda attiecīgos Savienības tiesību aktu noteikumus, un pārvarēt šķēršļus, ar kuriem patērētāji saskaras, ceļot individuālas prasības, piemēram, tos, kas saistīti ar neskaidrību par viņu tiesībām un par to, kādi procesuālie mehānismi ir pieejami, psiholoģisko nevēlēšanos celt prasību un to, ka individuālās prasības paredzamās izmaksas pārsniegs ieguvumus no tās.
- (10) Ir svarīgi nodrošināt līdzsvaru, kas vajadzīgs starp tiesu iestāžu pieejamības uzlabošanu patērētājiem un tirgotājiem piemērotu garantiju sniegšanu, lai novērstu ļaunprātīgu tiesāšanos, kas varētu nepamatoti apgrūtināt uzņēmumu spēju darboties iekšējā tirgū. Lai novērstu pārstāvības prasību ļaunprātīgu izmantošanu, būtu jāizvairās no zaudējumu atlīdzināšanas kā soda un būtu jāparedz noteikumi par konkrētiem procesuālajiem aspektiem, piemēram, par tiesīgo iestāžu izraudzīšanos un finansēšanu.
- (11) Šai direktīvai nebūtu jāaizstāj esošie valstu procesuālie mehānismi kolektīvo vai individuālo patērētāju interešu aizsardzībai. Atkarībā no to juridiskajām tradīcijām tai vajadzētu atstāt dalībvalstu ziņā to, vai šajā direktīvā prasīto procesuālo mehānismu pārstāvības prasībām izstrādāt kā daļu no jau esoša vai kā daļu no jauna procesuālā mehānisma kolektīviem aizlieguma pasākumiem vai tiesiskās aizsardzības pasākumiem vai kā atsevišķu procesuālo mehānismu, ar noteikumu, ka vismaz viens valsts procesuālais mehānisms pārstāvības prasībām atbilst šai direktīvai. Šai direktīvai, piemēram, nebūtu jāliedz dalībvalstīm pieņemt likumus par prasībām, kurās tiesai vai administratīvai iestādei lūdz deklarātīvus lēmumus, pat ja tā neparedz, ka jāpieņem noteikumi par šādām prasībām. Ja papildus šajā direktīvā prasītajam procesuālajam mehānismam valsts līmenī ir ieviesti citi procesuālie mehānismi, tiesīgajai iestādei būtu jāspēj izvēlēties, kuru procesuālo mehānismu izmantot.
- (12) Saskaņā ar procesuālās autonomijas principu šajā direktīvā nevajadzētu būt noteikumiem par katru tiesvedības aspektu pārstāvības prasībās. Tādējādi dalībvalstu ziņā ir paredzēt pārstāvības prasībām piemērojamos noteikumus, piemēram, par pieņemamību, pierādījumiem vai pārsūdzības līdzekļiem. Dalībvalstu ziņā, piemēram, būtu lemt par individuālo prasību vajadzīgo līdzības pakāpi vai par minimālo patērētāju skaitu, uz kuriem attiecas pārstāvības prasība par tiesiskās aizsardzības pasākumiem, lai lietu varētu pieņemt izskatīšanai kā pārstāvības prasību. Šādiem

(*) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2009/22/EK (2009. gada 23. aprīlis) par aizliegumiem saistībā ar patērētāju interešu aizsardzību (OV L 110, 1.5.2009., 30. lpp.).

valsts noteikumiem nevajadzētu kavēt pārstāvības prasību procesuālā mehānisma efektīvu darbību, kā prasīts šajā direktīvā. Saskaņā ar nediskriminācijas principu pieņemamības prasībām, ko piemēro konkrētām pārrobežu pārstāvības prasībām, nevajadzētu atšķirties no tām, ko piemēro konkrētām iekšzemes pārstāvības prasībām. Lēmumam pasludināt pārstāvības prasību par nepieņemamu nevajadzētu ietekmēt to patērētāju tiesības, uz kuriem attiecas prasība.

- (13) Šīs direktīvas darbības jomai būtu jāatspoguļo jaunākās tendences patērētāju tiesību aizsardzības jomā. Tā kā patērētāji pašlaik darbojas plašākā un arvien vairāk digitalizētā tirgū, augsta patērētāju tiesību aizsardzības līmeņa sasniegšanai šajā direktīvā papildus vispārējām patērētāju aizsardzības tiesībām ir jāiekļauj tādas jomas kā datu aizsardzība, finanšu pakalpojumi, ceļošana un tūrisms, enerģētika un telesakari. Konkrētāk, tā kā ir pieaudzis patērētāju pieprasījums pēc finanšu un ieguldījumu pakalpojumiem, ir svarīgi uzlabot patērētāju aizsardzības tiesību izpildi minētajās jomās. Patērētāju tirgus ir attīstījis arī digitālo pakalpojumu jomā, un ir pieaugusi vajadzība pēc efektīvākas patērētāju aizsardzības tiesību izpildes, tostarp attiecībā uz datu aizsardzību.
- (14) Šai direktīvai būtu jāattiecas arī uz I pielikumā minēto Savienības tiesību aktu noteikumu pārkāpumiem, ciktāl minētie noteikumi aizsargā patērētāju intereses, neatkarīgi no tā, vai minētie patērētāji tiek saukti par patērētājiem, ceļotājiem, lietotājiem, klientiem, privātiem ieguldītājiem, privātiem klientiem, datu subjektiem vai vēl kā citādi. Tomēr šai direktīvai tādu fizisku personu intereses, kurām nodarīts kaitējums vai varētu būt nodarīts kaitējums ar minētajiem pārkāpumiem, būtu jāaizsargā tikai tad, ja minētās personas ir patērētāji saskaņā ar šo direktīvu. Šai direktīvai nebūtu jāaptver pārkāpumi, kas nodara kaitējumu fiziskām personām, kuras saskaņā ar to tiek uzskatītas par tirgotājiem.
- (15) Šai direktīvai nebūtu jāskar I pielikumā uzskaitītie tiesību akti, un tādēļ tai nebūtu jāgroza vai jāpaplašina minētajos tiesību aktos noteiktās definīcijas vai jāaizstāj jebkāds izpildes mehānisms, ko varētu ietvert minētie tiesību akti. Piemēram, izpildes mehānismus, kas paredzēti Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) 2016/679 ^(?) vai kas balstās uz to, attiecīgā gadījumā joprojām varētu izmantot patērētāju kolektīvo interešu aizsardzībai.
- (16) Lai novērsu šaubas, šīs direktīvas darbības jomu vajadzētu pēc iespējas precīzi noteikt I pielikumā. Ja I pielikumā iekļautie tiesību akti ietver noteikumus, kas neattiecas uz patērētāju aizsardzību, I pielikumā vajadzētu būt atsaucēi uz konkrētajiem noteikumiem, ar ko tiek aizsargātas patērētāju intereses. Tomēr šādas atsauces ne vienmēr ir realizējamas vai iespējamās dažu tiesību aktu struktūras dēļ, jo īpaši finanšu pakalpojumu jomā, tostarp ieguldījumu pakalpojumu jomā.
- (17) Lai nodrošinātu pienācīgu reaģēšanu uz Savienības tiesību aktu pārkāpumiem, kuru veids un mērogs strauji mainās, ikreiz, kad tiek pieņemts jauns Savienības tiesību akts, kas attiecas uz patērētāju kolektīvo interešu aizsardzību, likumdevējam būtu jāapsver, vai būtu jāgroza I pielikums, lai jauno Savienības tiesību aktu iekļautu šīs direktīvas darbības jomā.
- (18) Dalībvalstīm būtu jā saglabā kompetence šīs direktīvas noteikumus padarīt piemērojamus arī citās jomās papildus tām, kas ietilpst tās darbības jomā. Dalībvalstīm, piemēram, vajadzētu spēt paturēt spēkā vai ieviest valsts tiesību aktus, kas atbilst šīs direktīvas noteikumiem, attiecībā uz strīdiem, kuri ir ārpus I pielikuma darbības jomas.
- (19) Tā kā gan tiesu, gan administratīvās procedūras var efektīvi un iedarbīgi palīdzēt aizsargāt patērētāju kolektīvās intereses, dalībvalstu ziņā ir noteikt, vai pārstāvības prasības var celt tiesā, administratīvajās procedūrās vai abos veidos, atkarībā no attiecīgās tiesību jomas vai attiecīgās ekonomikas nozares. Tam nebūtu jāskar tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību saskaņā ar Hartas 47. pantu, atbilstoši kuram dalībvalstīm ir jānodrošina, ka patērētājiem un tirgotājiem ir tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību kādā no tiesām pret jebkuru administratīvu lēmumu, kas pieņemts, ievērojot valsts pasākumus, ar kuriem transponē šo direktīvu. Tam būtu jāietver iespēja pusei prasībā saskaņā ar valsts tiesību aktiem panākt lēmumu, ar kuru tiek apturēta apstrīdētā lēmuma izpilde.

^(?) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula) (OV L 119, 4.5.2016., 1. lpp.).

- (20) Pamatojoties uz Direktīvu 2009/22/EK, šai direktīvai būtu jāattiecas gan uz iekšzemes, gan pārrobežu pārkāpumiem, jo īpaši tad, ja patērētāji, kurus skāris pārkāpums, dzīvo citās dalībvalstīs, nevis dalībvalstī, kurā iedibināts pārkāpumu izdarījušais tirgotājs. Tai būtu jāattiecas arī uz pārkāpumiem, kas ir izbeigti pirms pārstāvības prasības celšanas vai noslēgšanas, jo joprojām varētu būt nepieciešams novērst šādas prakses atkarītošanos, to aizliedzot, konstatēt, ka konkrētā prakse ir bijusi pārkāpums, vai veicināt patērētāju tiesisko aizsardzību.
- (21) Šai direktīvai nebūtu jāietekmē starptautisko privāttiesību noteikumu piemērošana attiecībā uz jurisdikciju, spriedumu atzīšanu un izpildi vai piemērojamiem tiesību aktiem, ne arī jāievieš šādi noteikumi. Šajā direktīvā prasītajam pārstāvības prasību procesuālajam mehānismam būtu jāpiemēro esošie Savienības tiesību instrumenti. Konkrētāk, šajā direktīvā prasītajam pārstāvības prasību procesuālajam mehānismam būtu jāpiemēro Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 864/2007⁽⁶⁾, Regula (EK) Nr. 593/2008⁽⁷⁾ un Regula (ES) Nr. 1215/2012⁽⁸⁾.
- (22) Būtu jāatzīmē, ka Regula (ES) Nr. 1215/2012 neattiecas ne uz administratīvo iestāžu kompetenci, ne arī uz šādu iestāžu pieņemtu lēmumu atzīšanu vai izpildi. Šādi jautājumi būtu jānosaka ar valsts tiesību aktiem.
- (23) Attiecīgā gadījumā saskaņā ar starptautisko privāttiesību noteikumiem tiesīgā iestāde pārstāvības prasību varētu celt dalībvalstī, kurā tā ir izraudzīta, kā arī citā dalībvalstī. Balstoties uz Direktīvu 2009/22/EK, šajā direktīvā būtu jānošķir šie abi pārstāvības prasību veidi. Ja tiesīgā iestāde pārstāvības prasību ceļ dalībvalstī, kas nav dalībvalsts, kurā tā tika izraudzīta, minētā prasība būtu jāuzskata par pārrobežu pārstāvības prasību. Ja tiesīgā iestāde pārstāvības prasību ceļ dalībvalstī, kurā tā ir izraudzīta, minētā prasība būtu jāuzskata par iekšzemes pārstāvības prasību, pat ja minētā pārstāvības prasība ir celta pret tirgotāju, kura domicils atrodas citā dalībvalstī, un pat ja ar minēto pārstāvības prasību tiek pārstāvēti patērētāji no vairākām dalībvalstīm. Izšķirošajam kritērijam pārstāvības prasības veida noteikšanā vajadzētu būt tai dalībvalstij, kurā ir celta pārstāvības prasība. Tādēļ nevajadzētu būt iespējamam, ka iekšzemes pārstāvības prasība tiesvedības laikā kļūst par pārrobežu pārstāvības prasību un otrādi.
- (24) Jo īpaši patērētāju organizācijām būtu aktīvi jāiesaistās, lai nodrošinātu atbilstību attiecīgajiem Savienības tiesību aktu noteikumiem. Tās visas būtu jāuzskata par piemērotām, lai pietiekot uz tiesīgās iestādes statusa iegūšanu saskaņā ar valsts tiesību aktiem. Atkarībā no valstu juridiskajām tradīcijām arī publiskās iestādes varētu aktīvi iesaistīties, lai nodrošinātu atbilstību attiecīgajiem Savienības tiesību aktu noteikumiem, ceļot šajā direktīvā paredzētās pārstāvības prasības.
- (25) Pārrobežu pārstāvības prasību nolūkā tiesīgo iestāžu izraudzīšanai visā Savienībā būtu jāpiemēro vieni un tie paši kritēriji. Jo īpaši tām vajadzētu būt juridiskām personām, kuras pienācīgi izveidotas saskaņā ar izraudzīšanas dalībvalsts tiesību aktiem, kurām piemīt zināma pastāvīguma pakāpe un kuras veic sabiedrisku darbību, kuru darbībai ir bezpeļņas raksturs un kurām, ņemot vērā to statūtos noteikto mērķi, ir leģitīmas intereses aizstāvēt patērētāju intereses, kā paredzēts Savienības tiesību aktos. Pret tiesīgajām iestādēm nevajadzētu būt uzsāktām maksātspējas procedūrām un tām nevajadzētu būt pasludinātām par maksātspējīgām. Tām vajadzētu būt neatkarīgām un nevajadzētu būt pakļautām tādu personu ietekmei, kas nav patērētāji un kam ir ekonomiskas intereses celt pārstāvības prasību, jo īpaši tirgotāju vai riska ieguldījumu fondu ietekmei, tostarp trešo personu piešķirta finansējuma gadījumā. Tiesīgajām iestādēm vajadzētu būt iedibinātām procedūrām, kā novērst šādu ietekmi, kā arī novērst interešu konfliktus starp tām, to finansētājiem un patērētāju interesēm. Tām būtu publiski, vienkāršā un saprotamā valodā, izmantojot jebkādus piemērotus līdzekļus, jo īpaši savās tīmekļa vietnēs, jāatklāj informācija, kas apliecina, ka tās atbilst kritērijiem, lai tās izraudzītos par tiesīgajām iestādēm, un vispārīga informācija par to finansējuma avotiem kopumā, to organizatorisko, vadības un dalībnieku struktūru, statūtos noteiktajiem mērķiem un darbībām.

⁽⁶⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 864/2007 (2007. gada 11. jūlijs) par tiesību aktiem, kas piemērojami ārpuslīgumiskām saistībām (Roma II), (OV L 199, 31.7.2007., 40. lpp.).

⁽⁷⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 593/2008 (2008. gada 17. jūnijs) par tiesību aktiem, kas piemērojami līgumsaistībām (Roma I) (OV L 177, 4.7.2008., 6. lpp.).

⁽⁸⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civiltiesās un komercietās (OV L 351, 20.12.2012., 1. lpp.).

- (26) Dalībvalstīm vajadzētu spēt saskaņā ar saviem tiesību aktiem brīvi noteikt kritērijus tiesīgo iestāžu izraudzīšanai iekšzemes pārstāvības prasību nolūkā. Tomēr dalībvalstīm vajadzētu arī spēt izraudzīšanas kritērijus, kas šajā direktīvā noteikti tiesīgo iestāžu izraudzīšanai pārrobežu pārstāvības prasību nolūkā, piemērot attiecībā uz tiesīgajām iestādēm, kas izraudzītas vienīgi iekšzemes pārstāvības prasību nolūkā.
- (27) Kritērijiem, ko piemēro tiesīgo iestāžu izraudzīšanai iekšzemes vai pārrobežu pārstāvības prasībās, nevajadzētu kavēt pārstāvības prasību efektīvu darbību, kā paredzēts šajā direktīvā.
- (28) Dalībvalstīm vajadzētu spēt iepriekš izraudzīties tiesīgās iestādes pārstāvības prasību celšanas nolūkā. Šai direktīvai nebūtu dalībvalstis jā mudina ieviest iespēju tiesīgās iestādes izraudzīties *ad hoc* kārtībā. Tomēr iekšzemes pārstāvības prasību nolūkā konkrētas iekšzemes pārstāvības prasības celšanai dalībvalstīm papildus vai kā alternatīvu vajadzētu spēt izraudzīties tiesīgās iestādes *ad hoc* kārtībā. Šādu izraudzīšanu vajadzētu būt iespējamam veikt tiesai vai administratīvai iestādei, kurā celta prasība, tostarp, attiecīgā gadījumā, pieņemšanas veidā. Tomēr pārrobežu pārstāvības prasību nolūkā ir vajadzīgi kopīgi aizsardzības pasākumi. Tādēļ tiesīgajām iestādēm, kas izraudzītas *ad hoc* kārtībā, nevajadzētu būt atļautam celt pārrobežu pārstāvības prasības.
- (29) Dalībvalstij, kas veic izraudzīšanos, būtu jānodrošina, ka iestāde atbilst kritērijiem, lai to izraudzītos par tiesīgo iestādi pārrobežu pārstāvības prasību nolūkā, jāizvērtē, vai tiesīgā iestāde vēl aizvien atbilst izraudzīšanas kritērijiem, un vajadzības gadījumā jāatsauc minētās tiesīgās iestādes izraudzīšana. Dalībvalstīm būtu jāizvērtē, vai tiesīgās iestādes vēl aizvien atbilst izraudzīšanas kritērijiem, vismaz reizi piecos gados.
- (30) Ja rodas bažas par to, vai tiesīgā iestāde atbilst izraudzīšanas kritērijiem, dalībvalstij, kas ir izraudzījusies minēto tiesīgo iestādi, būtu šīs bažas jāizmeklē un vajadzības gadījumā jāatsauc minētās tiesīgās iestādes izraudzīšana. Izmeklēšanas pieprasījumu nosūtīšanas un saņemšanas nolūkā dalībvalstīm būtu jāizraugās valstu kontaktpunkti.
- (31) Dalībvalstīm būtu jānodrošina, ka to tiesās vai administratīvajās iestādēs pārrobežu pārstāvības prasības var celt tiesīgās iestādes, kas ir izraudzītas šādu pārstāvības prasību celšanai citā dalībvalstī. Turklāt tiesīgajām iestādēm no dažādām dalībvalstīm, ievērojot attiecīgos noteikumus par jurisdikciju, vajadzētu spēt apvienot spēkus vienas pārstāvības prasības ietvaros vienā tiesu iestādē. Tam nevajadzētu skart tiesas vai administratīvās iestādes, kurā celta prasība, tiesības pārbaudīt, vai pārstāvības prasība ir piemērota tam, lai to izskatītu kā vienu pārstāvības prasību.
- (32) Būtu jānodrošina tādu tiesīgo iestāžu *locus standi* savstarpēja atzīšana, kas izraudzītas pārrobežu pārstāvības prasību nolūkā. Minēto tiesīgo iestāžu identitāte būtu jāpaziņo Komisijai, un Komisijai būtu jāapkopo minēto tiesīgo iestāžu saraksts un minētais saraksts būtu jā dara publiski pieejams. Iekļaušanai sarakstā būtu jākalpo par tiesīgās iestādes, kas ceļ pārstāvības prasību, *locus standi* pierādījumu. Tam nevajadzētu skart tiesas vai administratīvās iestādes tiesības pārbaudīt to, vai tiesīgās iestādes statūtos noteiktais mērķis attaisno to, ka tā ceļ prasību konkrētā lietā.
- (33) Aizlieguma pasākumu mērķis ir aizsargāt patērētāju kolektīvās intereses neatkarīgi no tā, vai individuāliem patērētājiem ir nodarīti jebkādi faktiski zaudējumi vai kaitējums. Aizlieguma pasākumos tirgotājiem var uzlikt par pienākumu konkrēti rīkoties, piemēram, sniegt patērētājiem informāciju, kas, pārkāpjot juridisku pienākumu, iepriekš ir tikusi noklusēta. Lēmumam par aizlieguma pasākumu nevajadzētu būt atkarīgam no tā, vai konkrēta prakse ir īstenota tīši vai nolaidības dēļ.
- (34) Ceļot pārstāvības prasību, tiesīgajai iestādei būtu tiesai vai administratīvajai iestādei jāsniedz pietiekama informācija par patērētājiem, uz kuriem attiecas pārstāvības prasība. Minētajai informācijai vajadzētu ļaut tiesai vai administratīvajai iestādei noteikt, vai tai ir jurisdikcija noteikt piemērojamos tiesību aktus. Neatļautas darbības gadījumā šim pienākumam vajadzētu nozīmēt, ka tiesa vai administratīvā iestāde ir jāinformē par vietu, kurā notika vai varētu notikt kaitējumu radošais notikums, kas skar patērētājus. Prasītās informācijas detalizācijas pakāpe varētu atšķirties atkarībā no tā, kādu pasākumu tiesīgā iestāde lūdz, un no tā, vai tiek piemērots aktīvās izvēles vai pasīvās izvēles mehānisms. Turklāt, ceļot pārstāvības prasību par aizlieguma pasākumiem, turpmākām prasībām par tiesisko aizsardzību piemērojamo noilguma termiņu iespējama apturēšanai vai pārtraukšanai būtu nepieciešams, lai tiesīgā iestāde sniegtu pietiekamu informāciju par patērētāju grupu, uz kuru attiecas pārstāvības prasība.

- (35) Dalībvalstīm būtu jānodrošina, ka tiesīgās iestādes var lūgt aizlieguma pasākumus un tiesiskās aizsardzības pasākumus. Lai panāktu pārstāvības prasību procesuālo efektivitāti, dalībvalstīm vajadzētu spēt nolemt, ka tiesīgās iestādes drīkst lūgt aizlieguma pasākumus un tiesiskās aizsardzības pasākumus vienas pārstāvības prasības vai atsevišķu pārstāvības prasību ietvaros. Ja tas tiek lūgts vienā pārstāvības prasībā, tiesīgajām iestādēm vajadzētu spēt lūgt visus attiecīgos pasākumus pārstāvības prasības celšanas laikā vai vispirms lūgt attiecīgos aizlieguma pasākumus un pēc tam, attiecīgā gadījumā, lūgt tiesiskās aizsardzības pasākumus.
- (36) Tiesīgajai iestādei, kas ceļ pārstāvības prasību saskaņā ar šo direktīvu, būtu jālūdz attiecīgie pasākumi, tostarp tiesiskās aizsardzības pasākumi, to patērētāju interesēs un vārdā, kurus skāris pārkāpums. Tiesīgajai iestādei tiesvedībā vajadzētu būt prasītāja procesuālajām tiesībām un pienākumiem. Dalībvalstīm būtu jāspēj individuālajiem patērētājiem, uz kuriem attiecas pārstāvības prasība, brīvi piešķirt konkrētas tiesības pārstāvības prasības ietvaros, taču minētajiem individuālajiem patērētājiem nevajadzētu būt prasītājiem tiesvedībā. Individuāliem patērētājiem nekādā gadījumā nevajadzētu spēt iejaukties procesuālos lēmumos, ko pieņēmušas tiesīgās iestādes, individuāli izprasīt pierādījumus tiesvedības ietvaros vai individuāli pārsūdzēt procesuālos lēmumus, ko pieņēmusi tiesa vai administratīvā iestāde, kurā celta pārstāvības prasība. Turklāt individuāliem patērētājiem nevajadzētu būt procesuāliem pienākumiem pārstāvības prasības ietvaros, un tiem arī nebūtu jāsedz tiesāšanās izdevumi, izņemot izņēmuma gadījumos.
- (37) Tomēr patērētājiem, uz kuriem attiecas pārstāvības prasība, vajadzētu būt tiesīgiem izmantot minēto prasību. Pārstāvības prasībās par tiesiskās aizsardzības pasākumiem šim labumam būtu jāizpaužas kā tiesiskās aizsardzības līdzeklim, piemēram, kompensācija, remonts, aizstāšana, cenas samazināšana, līguma izbeigšana vai samaksātas cenas atlīdzināšana. Pārstāvības prasībās par aizlieguma pasākumiem labums attiecīgajiem patērētājiem būtu tādas prakses izbeigšana vai aizliegšana, kas ir bijis pārkāpums.
- (38) Pārstāvības prasībās par tiesiskās aizsardzības pasākumiem zaudējušajai pusei būtu jāsedz tiesāšanās izmaksas, kas radušās uzvarējušajai pusei, saskaņā ar nosacījumiem un izņēmumiem, kas paredzēti valsts tiesību aktos. Tomēr tiesai vai administratīvajai iestādei nevajadzētu piespiest zaudējušajai pusei segt izmaksas, ciktāl minētas izmaksas radušās bez vajadzības. Individuāliem patērētājiem, uz kuriem attiecas pārstāvības prasība, nebūtu jāsedz tiesāšanās izmaksas. Tomēr izņēmuma gadījumos vajadzētu būt iespējamam piespiest individuāliem patērētājiem, uz kuriem attiecas pārstāvības prasība par tiesiskās aizsardzības pasākumiem, segt tiesāšanās izmaksas, kuras radušās minēto individuālo patērētāju tīšas vai nolaidīgas rīcības dēļ, piemēram, prettiesiskas rīcības dēļ pagarinot tiesvedību. Tiesāšanās izmaksās, piemēram, vajadzētu būt ietvertām izmaksām, kas izriet no tā, ka vienu vai otru pusi pārstāv advokāts vai cits praktizējošs jurists, vai izmaksām par dokumentu izsniegšanu vai tulkošanu.
- (39) Lai izvairītos no ļaunprātīgas tiesāšanās riska, dalībvalstīm būtu jāpieņem jauni noteikumi vai jāpiemēro esošie valsts tiesību aktu noteikumi, tā lai tiesa vai administratīvā iestāde var nolemt izbeigt acīmredzami nepamatotas lietas, tiklīdz tiesa vai administratīvā iestāde ir saņēmusi vajadzīgo informāciju, ar kuru var pamatot šādu lēmumu. Dalībvalstīm nevajadzētu būt pienākumam ieviest īpašus noteikumus, kas piemērojami pārstāvības prasībām, un vajadzētu spēt piemērot vispārējos procesuālos noteikumus, ja minētie noteikumi atbilst mērķim izvairīties no ļaunprātīgas tiesāšanās.
- (40) Aizlieguma pasākumos vajadzētu būt ietvertiem galīgiem un provizoriskiem pasākumiem. Provizoriskie pasākumi varētu būt pagaidu pasākumi, piesardzības un preventīvi pasākumi notiekošas prakses izbeigšanai vai prakses aizliegšanai gadījumā, ja šāda prakse nav īstenota, bet pastāv risks, ka tā radītu nopietnu vai neatgriezenisku kaitējumu patērētājiem. Aizlieguma pasākumi turklāt varētu ietvert pasākumus, ar ko pasludina, ka konkrēta prakse ir pārkāpums, gadījumos, kad prakse ir izbeigta pirms pārstāvības prasības celšanas, bet joprojām pastāv nepieciešamība konstatēt, ka šāda prakse ir pārkāpums, piemēram, lai atvieglotu turpmākās darbības pēc tiesiskās aizsardzības pasākumiem. Turklāt aizlieguma pasākumi varētu izpausties kā pārkāpumu izdarījušā tirgotāja pienākums pilnībā vai daļēji publicēt tiesas vai administratīvās iestādes lēmumu par pasākumu tādā veidā, kā atzīts par piemērotu, vai publicēt korektīvu paziņojumu.
- (41) Balstoties uz Direktīvu 2009/22/EK, dalībvalstīm vajadzētu spēt prasīt, lai tiesīgā iestāde, kas ir iecerējusi celt pārstāvības prasību par aizlieguma pasākumiem, veiktu iepriekšēju apspriešanos, dodot attiecīgajam tirgotājam iespēju izbeigt pārkāpumu, par kuru tiktu celta pārstāvības prasība. Dalībvalstīm vajadzētu spēt prasīt, lai minētā iepriekšējā apspriešanās notiktu kopīgi ar to izraudzītu neatkarīgu publisku iestādi. Ja dalībvalstis ir noteikušas, ka ir vajadzīga iepriekšēja apspriešanās, būtu jānosaka divu nedēļu termiņš pēc apspriešanās pieprasījuma saņemšanas,

pēc kura beigām, ja pārkāpums nav izbeigts, iesniedzējam vajadzētu būt tiesībām tūlīt celt prasību par aizlieguma pasākumu kompetentā tiesā vai administratīvā iestādē. Šādas prasības saskaņā ar valsts tiesību aktiem varētu piemērot arī pārstāvības prasībām par tiesiskās aizsardzības pasākumiem.

- (42) Šajā direktīvā būtu jāparedz procesuāls mehānisms, kas neietekmē noteikumus, kuri paredz patērētāju materiālās tiesības uz līgumiskiem un ārpuslīgumiskiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem, ja pārkāpuma rezultātā viņu interesēm ir nodarīts kaitējums, piemēram, attiecīgi tiesības uz kompensāciju par zaudējumiem, līguma izbeigšanu, atļidzināšanu, aizstāšanu, remontu vai cenas samazināšanu, kā paredzēts Savienības vai valsts tiesību aktos. Pārstāvības prasību par tiesiskās aizsardzības pasākumiem saskaņā ar šo direktīvu vajadzētu būt iespējamam celt tikai tad, ja Savienības vai valsts tiesību akti paredz šādas materiālās tiesības. Šai direktīvai nevajadzētu padarīt iespējamu piemērot zaudējumu atļidzināšanu kā sodu pārkāpumu izdarījušajam tirgotājam saskaņā ar valsts tiesību aktiem.
- (43) Patērētājiem, uz kuriem attiecas pārstāvības prasība par tiesiskās aizsardzības pasākumiem, pēc tam, kad ir celta pārstāvības prasība, vajadzētu būt atbilstīgām iespējām paust, vai viņi vēlas vai nevēlas, ka tiesīgā iestāde tos pārstāv minētajā konkrētajā pārstāvības prasībā, un vai viņi vēlas vai nevēlas izmantot minētās pārstāvības prasības rezultātus. Lai ievērotu savas juridiskās tradīcijas, dalībvalstīm būtu jāparedz aktīvās izvēles mehānisms vai pasīvās izvēles mehānisms, vai abu apvienojums. Aktīvās izvēles mehānismā patērētājiem vajadzētu būt pienākumam nepārprotami paust vēlmi, ka tiesīgā iestāde tos pārstāv pārstāvības prasībā par tiesiskās aizsardzības pasākumiem. Pasīvās izvēles mehānismā patērētājiem vajadzētu būt pienākumam nepārprotami paust vēlmi, ka tiesīgā iestāde tos nepārstāv pārstāvības prasībā par tiesiskās aizsardzības pasākumiem. Dalībvalstīm vajadzētu spēt izlemt, kurā tiesvedības posmā individuālie patērētāji var izmantot tiesības aktīvi vai pasīvi izvēlēties piedalīties pārstāvības prasībā.
- (44) Dalībvalstīm, kas paredz aktīvās izvēles mehānismu, vajadzētu spēt pieprasīt, lai daži patērētāji izvēlētos piedalīties pārstāvības prasībā par tiesiskās aizsardzības pasākumiem, pirms tiek celta pārstāvības prasība, ar noteikumu, ka citiem patērētājiem arī ir iespēja izvēlēties piedalīties pēc tam, kad ir celta pārstāvības prasība.
- (45) Tomēr, lai nodrošinātu pareizu tiesas spriešanu un izvairītos no nesavienojamiem spriedumiem, pienākumam izmantot aktīvās izvēles mehānismu vajadzētu būt attiecībā uz pārstāvības prasībām par tiesiskās aizsardzības pasākumiem, ja patērētāji, kurus skāris pārkāpums, pastāvīgi nedzīvo tās tiesas vai administratīvās iestādes dalībvalstī, kurā ir celta pārstāvības prasība. Šādās situācijās patērētājiem vajadzētu būt pienākumam nepārprotami paust vēlmi būt pārstāvētiem minētajā pārstāvības prasībā, lai viņiem būtu saistošs pārstāvības prasības iznākums.
- (46) Ja patērētāji nepārprotami vai klusējot pauž vēlmi, ka tiesīgā iestāde tos pārstāv pārstāvības prasībā par tiesiskās aizsardzības pasākumiem, neatkarīgi no tā, vai minētā pārstāvības prasība ir celta aktīvās izvēles vai pasīvās izvēles mehānisma ietvaros, tiem vairs nevajadzētu būt iespējai tikt pārstāvētiem citās pārstāvības prasībās ar to pašu prasības pamatu pret to pašu tirgotāju, nedz arī celt individuālas prasības ar to pašu prasības pamatu pret to pašu tirgotāju. Tomēr tas nebūtu jāpiemēro, ja patērētājs pēc tam, kad tas ir nepārprotami vai klusējot paudis vēlmi būt pārstāvētam pārstāvības prasībā par tiesiskās aizsardzības pasākumiem, vēlāk izvēlas nepiedalīties minētajā pārstāvības prasībā saskaņā ar valsts tiesību aktiem, piemēram, ja patērētājs vēlāk atsakās pieņemt, ka izlīgums viņam ir saistošs.
- (47) Lietderības un efektivitātes labad dalībvalstīm saskaņā ar saviem tiesību aktiem vajadzētu spēt patērētājiem dot iespēju gūt tiešu labumu no tiesiskās aizsardzības pasākuma pēc tam, kad tas ir pieņemts, nenosakot prasības par iepriekšēju piedalīšanos pārstāvības prasībā.
- (48) Dalībvalstīm būtu jāparedz noteikumi par to, kā koordinēt pārstāvības prasības, individuālas prasības, ko cēlušī patērētāji, un jebkuras citas prasības, kuru mērķis ir patērētāju individuālo un kolektīvo interešu aizsardzība, kā noteikts Savienības un valsts tiesību aktos. Saskaņā ar šajā direktīvā noteiktiem aizlieguma pasākumiem nebūtu jāskar individuālas prasības par tiesiskās aizsardzības pasākumiem, ko cēlušī patērētāji, kuriem nodarīts kaitējums, īstenojot praksi, uz kuru attiecas aizlieguma pasākumi.
- (49) Dalībvalstīm būtu jāprasa tiesīgajām iestādēm sniegt pietiekamu informāciju, lai pamatotu pārstāvības prasību par tiesiskās aizsardzības pasākumiem, tostarp tās patērētāju grupas aprakstu, ko skāris pārkāpums, un faktiskos un tiesību jautājumus, kas jāaplūko minētajā pārstāvības prasībā. Lai iesniegtu pārstāvības prasību, tiesīgajai iestādei nevajadzētu būt pienākumam atsevišķi identificēt katru patērētāju, uz kuru attiecas pārstāvības prasība. Pārstāvības prasības par tiesiskās aizsardzības pasākumiem tiesai vai administratīvajai iestādei pēc iespējas agrākā tiesvedības posmā būtu jāpārbauda, vai lieta ir piemērota pārstāvības prasības celšanai, ņemot vērā pārkāpuma būtību un attiecīgajiem patērētājiem nodarītā kaitējuma raksturu.

- (50) Tiesiskās aizsardzības pasākumiem būtu jāidentificē individuālie patērētāji vai vismaz jāapraksta patērētāju grupa, kurai ir tiesības uz tiesiskās aizsardzības līdzekli, ko sniedz minētie tiesiskās aizsardzības pasākumi, un attiecīgā gadījumā jānorāda kaitējuma apmēra noteikšanas metode un attiecīgie pasākumi, kas jāveic patērētājiem un tirgotājiem, lai īstenotu tiesiskās aizsardzības līdzekli. Patērētājiem, kuriem ir tiesības uz tiesiskās aizsardzības līdzekļiem, vajadzētu spēt izmantot minētos tiesiskās aizsardzības līdzekļus, nesākot atsevišķu tiesvedību. Piemēram, prasība par atsevišķu tiesvedību nozīmē pienākumu patērētājam celt individuālu prasību tiesā vai administratīvā iestādē kaitējuma apmēra noteikšanai. Savukārt, lai patērētājs iegūtu tiesisko aizsardzību, vajadzētu būt iespējamam saskaņā ar šo direktīvu prasīt, lai patērētāji veic konkrētus pasākumus, piemēram, informēt par sevi iestādi, kas ir atbildīga par tiesiskās aizsardzības pasākuma izpildi.
- (51) Dalībvalstīm būtu jāparedz vai jāpatur spēkā noteikumi par termiņiem, piemēram, par noilguma termiņiem vai citiem termiņiem individuāliem patērētājiem, kuros ir jāīsteno to tiesības izmantot tiesiskās aizsardzības pasākumus. Dalībvalstīm vajadzētu spēt paredzēt noteikumus par jebkuru tādu atmaksājamo tiesiskās aizsardzības līdzekļu galamērķi, kuri nav atgūti noteiktajos termiņos.
- (52) Tiesīgajām iestādēm vajadzētu būt pilnībā pārrēdzamām tiesām vai administratīvajām iestādēm attiecībā uz to darbības finansējuma avotiem kopumā un attiecībā uz to līdzekļu avotu, ar ko atbalsta konkrētu pārstāvības prasību par tiesiskās aizsardzības pasākumiem. Tas nepieciešams, lai tiesas vai administratīvās iestādes varētu novērtēt, vai trešās personas finansējums, ciktāl tas atļauts saskaņā ar valsts tiesību aktiem, atbilst šajā direktīvā paredzētajiem nosacījumiem, vai ir interešu konflikts starp trešo personu, kas sniedz finansējumu, un tiesīgo iestādi, kas rada ļaunprātīgas tiesāšanās risku, un vai finansējums, ko sniedz trešā persona, kurai ir ekonomiskas intereses pārstāvības prasības celšanā par tiesiskās aizsardzības pasākumiem vai tās iznākumā, nenovirzītu pārstāvības prasību prom no patērētāju kolektīvo interešu aizsardzības. Informācijai, ko tiesīgā iestāde sniedz tiesai vai administratīvajai iestādei, vajadzētu ļaut tiesai vai administratīvajai iestādei izvērtēt, vai trešā persona varētu nepamatoti ietekmēt tiesīgās iestādes procesuālos lēmumus saistībā ar pārstāvības prasību, tostarp lēmumus par izlīgumiem, tādā veidā, kas kaitētu attiecīgo patērētāju kolektīvajām interesēm, un izvērtēt, vai trešā persona sniedz finansējumu pārstāvības prasībai par tiesiskās aizsardzības pasākumiem pret atbildētāju, kas ir minētās finansējumu sniedzošās trešās personas konkurents, vai pret atbildētāju, no kura finansējumu sniedzošā trešā persona ir atkarīga. Konkrētas pārstāvības prasības tieša finansēšana, ko veic tirgotājs, kurš darbojas tajā pašā tirgū kā atbildētājs, būtu jāuzskata par tādu, kas nozīmē interešu konfliktu, jo konkurentam varētu būt ekonomiskas intereses pārstāvības prasības iznākumā, kas nebūtu tādas pašas kā patērētāju intereses.

Pārstāvības prasības netieša finansēšana, ko veic organizācijas, kuras ar vienādām iemaksām finansē to dalībnieki vai kuras finansē no ziedojumiem, tostarp tirgotāju ziedojumiem korporatīvās sociālās atbildības iniciatīvu vai kolektīvās finansēšanas ietvaros, būtu jāuzskata par tiesīgu uz trešās personas finansējumu ar noteikumu, ka trešās personas finansējums atbilst pārrēdzamības, neatkarības un interešu konfliktu neesamības prasībām. Ja ir gūts apstiprinājums jebkādiem interešu konfliktiem, tiesai vai administratīvai iestādei vajadzētu būt pilnvarotai veikt atbilstīgus pasākumus, piemēram, pieprasīt tiesīgajai iestādei atteikt vai mainīt attiecīgo finansējumu un vajadzības gadījumā neatzīt tiesīgās iestādes *locus standi* vai pasludināt par nepieņemamu konkrētu pārstāvības prasību par tiesiskās aizsardzības pasākumiem. Šādai neatzīšanai vai pasludināšanai nebūtu jāietekmē to patērētāju tiesības, uz kuriem attiecas pārstāvības prasība.

- (53) Pārstāvības prasībās par tiesiskās aizsardzības pasākumiem būtu jāveicina kolektīvi izlīgumi, kuru mērķis ir nodrošināt tiesisko aizsardzību patērētājiem, kuriem nodarīts kaitējums.
- (54) Tiesai vai administratīvajai iestādei vajadzētu būt iespējai aicināt tirgotāju un tiesīgo iestādi, kas ir cēlusi pārstāvības prasību par tiesiskās aizsardzības pasākumiem, sākt sarunas ar mērķi panākt izlīgumu par tiesisko aizsardzību, kas sniedzama patērētājiem, uz kuriem attiecas pārstāvības prasība.
- (55) Jebkurš izlīgums, kas panākts pārstāvības prasībā par tiesiskās aizsardzības pasākumiem, būtu jāapstiprina attiecīgajai tiesai vai administratīvajai iestādei, izņemot tad, ja izlīguma nosacījumus nav iespējams izpildīt vai ja izlīgums būtu pretrunā imperatīviem valsts tiesību aktu noteikumiem, kuri piemērojami prasības iesniegšanas pamatam un no kuriem ar līgumu nav iespējams atkāpties par sliktu patērētājiem. Piemēram, izlīgums, ar kuru nepārprotami tiktu atstāts nemainīgs līguma noteikums, kas tirgotājam dod ekskluzīvas tiesības interpretēt jebkuru citu minētā līguma noteikumu, būtu pretrunā imperatīviem valsts tiesību aktu noteikumiem.
- (56) Dalībvalstīm vajadzētu spēt paredzēt noteikumus, kas ļauj tiesai vai administratīvai iestādei atteikties apstiprināt izlīgumu arī tad, ja tiesa vai administratīvā iestāde izlīgumu atzīst par netaisnīgu.

- (57) Apstiprinātiem izlīgumiem vajadzētu būt saistošiem tiesīgajai iestādei, tirgotājam un attiecīgajiem individuālajiem patērētājiem. Tomēr dalībvalstīm būtu jāspēj paredzēt noteikumus, saskaņā ar kuriem attiecīgajiem individuālajiem patērētājiem tiek dota iespēja pieņemt izlīgumu vai atteikties no tā, kas tas tiem ir saistošs.
- (58) Lai pārstāvības prasība būtu sekmīga, ir ļoti būtiski, lai patērētāji par to būtu informēti. Tiesīgajām iestādēm savās tīmekļa vietnēs būtu jāinformē patērētāji par pārstāvības prasībām, ko tās ir nolēmušas celt tiesā vai administratīvajā iestādē, par pašreizējo situāciju saistībā ar pārstāvības prasībām, ko tās jau cēlušas, un par šādu pārstāvības prasību iznākumu, lai patērētāji varētu pieņemt uz informāciju balstītu lēmumu par to, vai viņi vēlas piedalīties kādā pārstāvības prasībā, un varētu savlaicīgi veikt nepieciešamos pasākumus. Ja tas ir atbilstoši un piemēroti, informācijai, kas tiesīgajām iestādēm ir jāsniedz patērētājiem, vajadzētu ietvert paskaidrojumu saprotamā valodā par pārstāvības prasības priekšmetu un tās iespējamajām vai faktiskajām juridiskajām sekām, tiesīgās iestādes nodomu celt prasību, tās patērētāju grupas aprakstu, uz kuru attiecas pārstāvības prasība, un par nepieciešamajiem pasākumiem, kas jāveic attiecīgajiem patērētājiem, tostarp nepieciešamo pierādījumu aizsargāšanu, lai patērētājs varētu izmantot aizlieguma pasākumus, tiesiskās aizsardzības pasākumus vai apstiprinātos izlīgumus, kā paredzēts šajā direktīvā. Šādai informācijai vajadzētu būt atbilstoši un samērīgi ar lietas apstākļiem.
- (59) Neskarot tiesīgo iestāžu pienākumu sniegt informāciju, attiecīgie patērētāji būtu jāinformē par uzsāktu pārstāvības prasību par tiesiskās aizsardzības pasākumiem, lai tie varētu nepārprotami vai klusējot paust vēlmi tikt pārstāvētiem pārstāvības prasībā. Dalībvalstīm tas būtu jā dara iespējams, paredzot piemērotus noteikumus par informācijas par pārstāvības prasībām izplatīšanu patērētājiem. Dalībvalstīm būtu jāpieņem lēmums par to, kam vajadzētu būt atbildīgam par minētās informācijas izplatīšanu.
- (60) Patērētāji būtu jāinformē arī par galīgajiem lēmumiem, ar kuriem nosaka aizlieguma pasākumus, tiesiskās aizsardzības pasākumus vai apstiprinātus izlīgumus, par viņu tiesībām pēc pārkāpuma konstatēšanas un par jebkādiem turpmākiem pasākumiem, kas jāveic patērētājiem, uz kuriem attiecas pārstāvības prasība, jo īpaši nolūka saņemt tiesisko aizsardzību. Reputācijai radītie riski, kas saistīti ar informācijas izplatīšanu par pārkāpumu, arī ir svarīgi, lai atturētu tirgotājus no patērētāju tiesību pārkāpšanas.
- (61) Lai informācija par uzsāktām pārstāvības prasībām un pabeigtām pārstāvības prasībām būtu efektīva, tai vajadzētu būt atbilstoši un samērīgi ar lietas apstākļiem. Šādu informāciju varētu sniegt, piemēram, tiesīgās iestādes vai tirgotāja tīmekļa vietnē, valsts elektroniskajās datubāzēs, sociālajos plašsaziņas līdzekļos, tiešsaistes tirdzniecības vietās vai populāros laikrakstos, tostarp laikrakstos, ko publicē, izmantojot tikai elektroniskus saziņas līdzekļus. Ja iespējams un lietderīgi, patērētāji būtu jāinformē individuāli, izmantojot elektroniskas vēstules vai vēstules uz papīra. Šāda informācija būtu pēc pieprasījuma jāsniedz tādos formātos, kas ir pieejami personām ar invaliditāti.
- (62) Pārkāpumu izdarījušajam tirgotājam par saviem līdzekļiem būtu jāinformē visi attiecīgie patērētāji par galīgajiem aizlieguma pasākumiem un galīgajiem tiesiskās aizsardzības pasākumiem. Tirgotājam būtu arī jāinformē patērētāji par jebkādu izlīgumu, ko apstiprinājusi tiesa vai administratīvā iestāde. Dalībvalstīm vajadzētu spēt paredzēt noteikumus, saskaņā ar kuriem šāds pienākums būtu atkarīgs no tiesīgās iestādes pieprasījuma. Ja saskaņā ar valsts tiesību aktiem informācija par galīgajiem lēmumiem un apstiprinātiem izlīgumiem patērētājiem, uz kuriem attiecas prasība, ir jāsniedz tiesīgajai iestādei vai tiesai, vai administratīvajai iestādei, tirgotājam nevajadzētu būt pienākumam minēto informāciju sniegt otrreiz. Attiecīgo patērētāju informēšanai par galīgajiem lēmumiem saistībā ar pārstāvības prasību par tiesiskās aizsardzības pasākumiem nepieņemšanu vai noraidīšanu vajadzētu būt tiesīgās iestādes ziņā.
- (63) Dalībvalstīm vajadzētu spēt izveidot valstu elektroniskās datubāzes, kas ir publiski pieejamas tīmekļa vietnēs un sniedz informāciju par tiesīgajām iestādēm, kas iepriekš izraudzītas iekšzemes pārstāvības prasību un pārrobežu pārstāvības prasību celšanas nolūkā, un vispārīgu informāciju par uzsāktām un pabeigtām pārstāvības prasībām.
- (64) Dalībvalstīm būtu jānodrošina, ka jebkuras dalībvalsts tiesas vai administratīvas iestādes galīgo lēmumu par tāda pārkāpuma esamību, kas kaitē patērētāju kolektīvajām interesēm, visas puses var izmantot par pierādījumu jebkādā citā prasībā, kurā pret to pašu tirgotāju par to pašu praksi prasa tiesiskās aizsardzības pasākumus to tiesās vai administratīvajās iestādēs. Ievērojot tiesu iestāžu neatkarību un pierādījumu brīvu novērtēšanu, tam nebūtu jāskar valsts tiesību akti par pierādījumu novērtēšanu.

- (65) Kad tiek celta prasība, noilguma termiņus parasti aptur. Tomēr prasībām par aizlieguma pasākumiem ne vienmēr ir šādas apturošas sekas attiecībā uz turpmākiem tiesiskās aizsardzības pasākumiem, kas varētu izrietēt no tā paša pārkāpuma. Tādēļ dalībvalstīm būtu jānodrošina, ka vēl izskatīšanas procesā esoša pārstāvības prasība par aizlieguma pasākumiem aptur vai pārtrauc piemērojamus noilguma termiņus attiecībā uz patērētājiem, uz kuriem attiecas pārstāvības prasība, lai minētajiem patērētājiem neatkarīgi no tā, vai tie rīkojas paši savā vārdā vai arī tos pārstāv tiesīgā iestāde, nebūtu šķēršļu pēc tam celt prasību par tiesiskās aizsardzības pasākumiem attiecībā uz iespējamo pārkāpumu sakarā ar to, ka minētas pārstāvības prasības par tiesiskās aizsardzības pasākumiem celšanas laikā ir beidzies noilguma termiņš. Ceļot pārstāvības prasību par aizlieguma pasākumiem, tiesīgajai iestādei būtu pietiekami skaidri jādefinē to patērētāju grupa, kuru intereses ir ietekmējis iespējamais pārkāpums, kuriem, iespējams, varētu būt no minētā pārkāpuma izrietoša prasība un kurus pārstāvības prasības laikā varētu skart noilguma termiņu izbeigšanās. Lai novērsu šaubas, arī vēl izskatīšanas procesā esošai pārstāvības prasībai par tiesiskās aizsardzības pasākumu būtu jāaptur vai jāpārtrauc piemērojamie noilguma termiņi attiecībā uz patērētājiem, uz kuriem attiecas minētā pārstāvības prasība.
- (66) Lai nodrošinātu juridisko noteiktību, saskaņā ar šo direktīvu noteiktā noilguma termiņu apturēšana vai pārtraukšana būtu jāpiemēro tikai tām prasībām par tiesisko aizsardzību, kuru pamatā ir pārkāpumi, kas notikuši 2023. gada 25. jūnijā vai pēc tam. Tam nevajadzētu liegt piemērot tādus valsts tiesību aktu noteikumus par noilguma termiņu apturēšanu vai pārtraukšanu, kuri pirms 2023. gada 25. jūnija bija piemērojami prasībām par tiesisko aizsardzību saistībā ar pārkāpumiem, kas notikuši pirms minētās dienas.
- (67) Pārstāvības prasības par aizliegumu pasākumiem būtu jāizskata pienācīgi ātri. Ja pārkāpums turpinās, nepieciešamība pēc ātras izskatīšanas varētu būt vēl aktuālāka. Pārstāvības prasības par aizlieguma pasākumiem ar pagaidu raksturu būtu jāizskata saīsinātā procedūrā, lai attiecīgi novērstu pārkāpuma iespējamo kaitējumu vai turpmāku kaitējumu.
- (68) Lai konstatētu, vai pārstāvības prasība par aizlieguma pasākumiem vai pārstāvības prasība par tiesisko aizsardzību ir pamatota, svarīga nozīme ir pierādījumiem. Taču uzņēmumu un patērētāju attiecībām nereti ir raksturīga informācijas asimetrija, un nepieciešamie pierādījumi var būt vienīgi tirgotājam, tādējādi tie nebūs pieejami tiesīgajai iestādei. Tādēļ tiesīgajām iestādēm vajadzētu būt tiesībām lūgt, lai tiesa vai administratīvā iestāde tirgotājam izprasa pierādījumus, kas attiecas uz to prasību. No otras puses, ņemot vērā pušu procesuālo tiesību vienlīdzības principu, tirgotājam vajadzētu būt līdzīgām tiesībām izprasīt pierādījumus, kas ir tiesīgās iestādes kontrolē. Pierādījumu izprasīšanas rīkojumu nepieciešamība, tvērums un samērīgums saskaņā ar valsts procesuālajiem tiesību aktiem būtu rūpīgi jāizvērtē tiesai vai administratīvajai iestādei, kurā celta pārstāvības prasība, ņemot vērā trešo personu legītīmo interešu aizsardzību un ievērojot piemērojamos Savienības un valsts tiesību aktus par konfidencialitāti.
- (69) Lai nodrošinātu pārstāvības prasību efektivitāti, pārkāpumus izdarījušiem tirgotājiem būtu jāpiemēro iedarbīgi, atturoši un samērīgi sodi par aizlieguma pasākuma neievērošanu vai atteikšanos to ievērot. Dalībvalstīm būtu jānodrošina, ka minētie sodi var būt naudas sodi, piemēram, nosacīti naudas sodi, periodiski maksājumi vai soda maksājumi. Būtu jāparedz arī sodi par to, ka neievēro vai atsakās ievērot rīkojumu sniegt informāciju attiecīgajiem patērētājiem par galīgajiem lēmumiem vai izlīgumiem, vai par to, ka neatklāj vai atsakās atklāt pierādījumus. Vajadzētu būt arī iespējamam, ka par atteikšanos izpildīt pierādījumu izprasīšanas rīkojumu piemēro arī citus soda veidus, piemēram, procesuālus pasākumus.
- (70) Ņemot vērā to, ka pārstāvības prasības tiek celtas sabiedrības interesēs, proti, ar tām tiek aizsargātas patērētāju kolektīvās intereses, dalībvalstīm būtu jāpatur vai jāveic pasākumi ar mērķi nodrošināt, ka tiesīgajām iestādēm netiek liegts celt šajā direktīvā paredzētās pārstāvības prasības ar procedūrām saistītu izmaksu dēļ. Šādi pasākumi varētu ietvert to, ka tiek ierobežotas piemērojamās tiesas nodevas vai administratīvās maksas, ka vajadzības gadījumā tiesīgajām iestādēm tiek piešķirta piekļuve juridiskajai palīdzībai vai ka tiesīgajām iestādēm tiek nodrošināts publiskais finansējums pārstāvības prasību celšanai, tostarp strukturālo atbalsts vai citi atbalsta veidi. Tomēr dalībvalstīm nevajadzētu būt pienākumam finansēt pārstāvības prasības.
- (71) Ir pierādījies, ka jo īpaši pārrobežu pārkāpumu novēršanā ir noderīga sadarbība un informācijas apmaiņa starp dažādu dalībvalstu tiesīgajām iestādēm. Ir nepieciešams turpināt kapacitātes stiprināšanas un sadarbības pasākumus un iesaistīt tajos vairāk tiesīgo iestāžu visā Savienībā, lai palielinātu pārstāvības prasību, kurām ir pārrobežu ietekme, izmantošanu.

- (72) Šīs direktīvas novērtēšanas nolūkā dalībvalstīm būtu jāsniedz Komisijai dati par pārstāvības prasībām, kas celtas saskaņā ar šo direktīvu. Dalībvalstīm būtu jāsniedz informācija par to pārstāvības prasību skaitu un veidu, kuru izskatīšana ir pabeigta jebkurā no to tiesām vai administratīvajām iestādēm. Būtu jāsniedz arī informācija par pārstāvības prasību iznākumu, piemēram, vai tās ir bijušas pieņemamas, vai tās ir bijušas sekmīgas un vai to iznākums ir bijis apstiprināts izlīgums. Lai atvieglotu dalībvalstu administratīvo slogu minēto pienākumu izpildē, vajadzētu pietikt ar to, ka Komisijai tiek sniegta vispārīga informācija par pārkāpumu veidu un pusēm, jo īpaši attiecībā uz aizlieguma pasākumiem. Piemēram, attiecībā uz pusēm vajadzētu pietikt ar to, ka Komisija tiek informēta par to, vai tiesīgā iestāde bija patērētāju organizācija vai publiska iestāde, un par tirgotāja saimnieciskās darbības jomu, piemēram, finanšu pakalpojumi. Alternatīvi dalībvalstīm vajadzētu spēt iesniegt Komisijai attiecīgo lēmumu vai izlīgumu kopijas. Nevajadzētu sniegt informāciju par to patērētāju konkrēto identitāti, uz kuriem attiecas pārstāvības prasības.
- (73) Komisijai būtu jāsaņem ziņojums, vajadzības gadījumā pievienojot tiesību akta priekšlikumu, kurā novērtē, vai pārrobežu pārstāvības prasībām Savienības līmenī vislabāk varētu pievērsties, izveidojot Eiropas ombudu pārstāvības prasībām par aizlieguma pasākumiem un tiesiskās aizsardzības pasākumiem.
- (74) Šajā direktīvā tiek respektētas pamattiesības un tiek ievēroti principi, kas jo īpaši atzīti Hartā. Tāpēc šī direktīva būtu jāinterpretē un jāpiemēro saskaņā ar minētajām tiesībām un principiem, tostarp tiem, kas saistīti ar tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību un taisnīgu tiesu, kā arī tiesībām uz aizstāvību.
- (75) Attiecībā uz vides tiesību aktiem šajā direktīvā ir ņemta vērā Apvienoto Nāciju Organizācijas Eiropas Ekonomikas komisijas 1998. gada 25. jūnija Konvencija par pieeju informācijai, sabiedrības dalību lēmumu pieņemšanā un iespēju griezties tiesu iestādēs saistībā ar vides jautājumiem ("Orhūsas konvencija").
- (76) Ņemot vērā to, ka šīs direktīvas mērķus, proti, nodrošināt to, ka visās dalībvalstīs ir pieejams pārstāvības prasību mehānisms patērētāju kolektīvo interešu aizsardzībai, lai nodrošinātu augstu patērētāju tiesību aizsardzības līmeni un veicinātu iekšējā tirgus pienācīgu darbību, nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, bet pārkāpumu pārrobežu ietekmes dēļ tos var labāk sasniegt Savienības līmenī, Savienība var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienību 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā direktīvā paredz vienīgi tos pasākumus, kas ir vajadzīgi minēto mērķu sasniegšanai.
- (77) Saskaņā ar Dalībvalstu un Komisijas 2011. gada 28. septembra kopīgo politisko deklarāciju par skaidrojošiem dokumentiem⁽⁹⁾ dalībvalstis ir apņēmušās, paziņojot savus transponēšanas pasākumus, pamatotos gadījumos pievienot vienu vai vairākus dokumentus, kur paskaidrota saikne starp direktīvas sastāvdaļām un atbilstīgajām daļām valsts transponēšanas instrumentos. Attiecībā uz šo direktīvu likumdevējs uzskata, ka šādu dokumentu nosūtīšana ir pamatota.
- (78) Ir lietderīgi paredzēt noteikumus par šīs direktīvas piemērošanu laikā.
- (79) Tāpēc Direktīva 2009/22/EK būtu jāatceļ,

⁽⁹⁾ OV C 369, 17.12.2011., 14. lpp.

IR PIEŅĒMUŠI ŠO DIREKTĪVU.

1. NODAĻA

PRIEKŠMETS, DARBĪBAS JOMA UN DEFINĪCIJAS

1. pants

Priekšmets un mērķis

1. Šajā direktīvā ir paredzēti noteikumi, kuri nodrošina, ka visās dalībvalstīs ir pieejams pārstāvības prasību mehānisms patērētāju kolektīvo interešu aizsardzībai, vienlaikus sniedzot pienācīgas garantijas ļaunprātīgas tiesāšanās novēršanai. Šīs direktīvas mērķis ir, panākot augstu patērētāju aizsardzības līmeni, veicināt iekšējā tirgus pienācīgu darbību, tuvinot konkrētus aspektus dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos, kas attiecas uz pārstāvības prasībām. Šajā nolūkā šīs direktīvas mērķis ir arī uzlabot patērētāju piekļuvi tiesu iestādēm.
2. Šī direktīva neliedz dalībvalstīm pieņemt vai paturēt spēkā procesuālus līdzekļus patērētāju kolektīvo interešu aizsardzībai valsts līmenī. Tomēr dalībvalstis nodrošina, ka šai direktīvai atbilst vismaz viens procesuālais mehānisms, kas ļauj tiesīgajām iestādēm celt pārstāvības prasības gan aizlieguma pasākumu, gan tiesiskās aizsardzības pasākumu nolūkā. Šīs direktīvas īstenošana nav iemesls, lai samazinātu aizsardzības līmeni jomās, uz kurām attiecas I pielikumā uzskaitīto Savienības tiesību aktu darbības joma.
3. Tiesīgās iestādes var pēc saviem ieskatiem izvēlēties jebkuru no procesuālajiem līdzekļiem, kas tām pieejami Savienības vai valsts tiesību aktos patērētāju kolektīvo interešu aizsardzībai.

2. pants

Darbības joma

1. Šo direktīvu piemēro pārstāvības prasībām, ko ceļ saistībā ar tirgotāju izdarītiem I pielikumā minēto Savienības tiesību aktu noteikumu, tostarp valsts tiesību aktos transponētu noteikumu, pārkāpumiem, kas kaitē vai var kaitēt patērētāju kolektīvajām interesēm. Šī direktīva neskar I pielikumā minēto Savienības tiesību aktu noteikumus. To piemēro iekšzemes un pārrobežu pārkāpumiem, tostarp tad, kad minētie pārkāpumi ir beigušies pirms pārstāvības prasības uzsākšanas vai kad minētie pārkāpumi ir beigušies pirms pārstāvības prasības izskatīšanas beigām.
2. Šī direktīva neietekmē Savienības vai valstu tiesību aktu noteikumus, kuri paredz līgumiskus un ārpuslīgumiskus tiesiskās aizsardzības līdzekļus, kas 1. punktā minēto pārkāpumu gadījumā ir pieejami patērētājiem.
3. Šī direktīva neskar Savienības noteikumus par starptautiskajām privāttiesībām, jo īpaši noteikumus, kas attiecas uz tiesu jurisdikciju un spriedumu atzišanu un izpildi civillietās un komercietās, un noteikumus par līgumiskajām un ārpuslīgumiskajām saistībām piemērojamiem tiesību aktiem.

3. pants

Definīcijas

Šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

- 1) "patērētājs" ir jebkura fiziska persona, kas rīkojas nolūkos, kuri nav saistīti ar minētās personas komercdarbību, saimniecisko darbību, amatniecisko darbību vai profesiju;
- 2) "tirgotājs" ir jebkura fiziska persona vai jebkura juridiska persona – gan privāta, gan publiska –, kas rīkojas nolūkos, kuri ir saistīti ar minētās personas komercdarbību, saimniecisko darbību, amatniecisko darbību vai profesiju, tostarp ar citas personas, kas darbojas minētās personas vārdā vai uzdevumā, starpniecību;
- 3) "patērētāju kolektīvās intereses" ir patērētāju vispārējās intereses un, jo īpaši tiesiskās aizsardzības pasākumu nolūkos, patērētāju grupas intereses;

- 4) "tiesīgā iestāde" ir jebkura organizācija vai publiska iestāde, kas pārstāv patērētāju intereses un ko dalībvalsts ir izraudzījies par tiesīgu celt pārstāvības prasības saskaņā ar šo direktīvu;
- 5) "pārstāvības prasība" ir tāda prasība patērētāju kolektīvo interešu aizsardzībai, kuru tiesīgā iestāde ir cēlusi kā prasītājs patērētāju vārdā ar mērķi panākt aizlieguma pasākumu, tiesiskās aizsardzības pasākumu vai abus;
- 6) "iekšzemes pārstāvības prasība" ir pārstāvības prasība, ko ceļ tiesīgā iestāde dalībvalstī, kurā tiesīgā iestāde tika izraudzīta;
- 7) "pārrobežu pārstāvības prasība" ir pārstāvības prasība, ko ceļ tiesīgā iestāde citā dalībvalstī, nevis tajā, kurā tiesīgā iestāde tika izraudzīta;
- 8) "prakse" ir jebkura tirgotāja veikta darbība vai bezdarbība;
- 9) "galīgais lēmums" ir dalībvalsts tiesas vai administratīvās iestādes lēmums, ko nevar vai vairs nevar pārskatīt parastajā pārsūdzības kārtībā;
- 10) "tiesiskās aizsardzības pasākums" ir pasākums, kas uzliek tirgotājam pienākumu attiecīgā gadījumā un saskaņā ar Savienības vai valsts tiesību aktiem nodrošināt attiecīgajiem patērētājiem tiesiskās aizsardzības līdzekļus, piemēram, kompensāciju, remontu, aizstāšanu, cenas samazināšanu, līguma izbeigšanu vai samaksātās cenas atlīdzināšanu.

2. NODAĻA

PĀRSTĀVĪBAS PRASĪBAS

4. pants

Tiesīgās iestādes

1. Dalībvalstis nodrošina, ka pārstāvības prasības, kā paredzēts šajā direktīvā, var celt tiesīgās iestādes, ko šajā nolūkā izraudzījušas dalībvalstis.
2. Dalībvalstis nodrošina, ka iestādes, jo īpaši patērētāju organizācijas, tostarp patērētāju organizācijas, kas pārstāv locekļus no vairāk nekā vienas dalībvalsts, ir tiesīgas tikt izraudzītas kā tiesīgās iestādes iekšzemes pārstāvības prasību, pārrobežu pārstāvības prasību vai abu veidu prasību celšanai.
3. Dalībvalstis izraugās 2. punktā minētu iestādi, kas iesniegusi lūgumu to izraudzīt, kā tiesīgo iestādi pārrobežu pārstāvības prasības celšanai, ja minētā iestāde atbilst visiem turpmāk minētajiem kritērijiem:
 - a) tā ir juridiska persona, kas ir izveidota saskaņā ar tās dalībvalsts tiesību aktiem, kura to izraugās, un kas var pierādīt 12 mēnešus ilgu faktisko sabiedrisko darbību patērētāju interešu aizsardzības jomā pirms tās lūguma to izraudzīt;
 - b) tās statūtos noteiktais mērķis apliecina, ka tai ir leģitīmas intereses aizsargāt patērētāju intereses, kā paredzēts I pielikumā minēto Savienības tiesību aktu noteikumos;
 - c) tās darbībai ir bezpeļņas raksturs;
 - d) pret to nav sāktas maksātnespējas procedūra un tā nav pasludināta par maksātnespējīgu;
 - e) tā ir neatkarīga un to neietekmē personas, kas nav patērētāji, jo īpaši tirgotāji, un kam ir ekonomiskas intereses celt pārstāvības prasību, tostarp gadījumā, kad finansējumu nodrošina trešās personas, un šajā nolūkā tā ir izstrādājusi procedūras, kas novērš šādu ietekmi, kā arī novērš interešu konfliktus starp sevi, saviem finansētājiem un patērētāju interesēm;
 - f) tā publiski, vienkāršā un saprotamā valodā, izmantojot jebkādus piemērotus līdzekļus, jo īpaši savā tīmekļa vietnē, atklāj informāciju, kas apliecina, ka iestāde atbilst a) līdz e) apakšpunktā uzskaitītajiem kritērijiem, un informāciju par tās finansējuma avotiem kopumā, tās organizatorisko, vadības un dalībnieku struktūru, tās statūtos noteikto mērķi un tās darbībām.
4. Dalībvalstis nodrošina, ka kritēriji, ko tās izmanto, lai izraudzītos iestādi kā tiesīgo iestādi iekšzemes pārstāvības prasību celšanai, atbilst šīs direktīvas mērķiem, lai nodrošinātu šādu pārstāvības prasību efektīvu un lietderīgu darbību.
5. Dalībvalstis var nolemt, ka 3. punktā uzskaitītos kritērijus piemēro arī tiesīgo iestāžu izraudzīšanai iekšzemes pārstāvības prasību celšanas nolūkos.

6. Dalībvalstis konkrētas iekšzemes pārstāvības prasības celšanai kādu iestādi pēc minētās iestādes lūguma var izraudzīties kā tiesīgo iestādi *ad hoc* kārtā, ja tā atbilst valsts tiesību aktos paredzētajiem kritērijiem tiesīgo iestāžu izraudzīšanai.

7. Neatkarīgi no 3. un 4. punkta dalībvalstis kā tiesīgās iestādes pārrobežu pārstāvības prasību celšanai var izraudzīties publiskas iestādes. Dalībvalstis var noteikt, ka publiskajām iestādēm, kas jau ir izraudzītas kā tiesīgās iestādes Direktīvas 2009/22/EK 3. panta nozīmē, arī turpmāk jāpaliek izraudzītām kā tiesīgajām iestādēm šīs direktīvas nolūkos.

5. pants

Informēšana un tiesīgo iestāžu uzraudzība

1. Katra dalībvalsts Komisijai dara zināmu sarakstu ar tiesīgajām iestādēm, ko tā iepriekš izraudzījusies pārrobežu pārstāvības prasību celšanas nolūkā, tostarp minēto tiesīgo iestāžu nosaukumu un statūtos noteikto mērķi, līdz 2023. gada 26. decembrim. Katra dalībvalsts informē Komisiju ikreiz, kad tiek veiktas izmaiņas minētajā sarakstā. Dalībvalstis minēto sarakstu dara publiski pieejamu.

Komisija apkopo sarakstu ar minētajām tiesīgajām iestādēm un dara to publiski pieejamu. Komisija minēto sarakstu atjaunina ikreiz, kad Komisijai tiek paziņotas izmaiņas dalībvalstu tiesīgo iestāžu sarakstos.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka informāciju par tiesīgajām iestādēm, kas iepriekš izraudzītas iekšzemes pārstāvības prasību celšanas nolūkā, dara pieejamu sabiedrībai.

3. Dalībvalstis vismaz reizi piecos gados novērtē, vai tiesīgās iestādes joprojām atbilst 4. panta 3. punktā uzskaitītajiem kritērijiem. Dalībvalstis nodrošina, ka tiesīgā iestāde zaudē savu statusu, ja tā vairs neatbilst vienam vai vairākiem no minētajiem kritērijiem.

4. Ja kāda dalībvalsts vai Komisija pauž bažas par to, vai tiesīgā iestāde atbilst 4. panta 3. punktā uzskaitītajiem kritērijiem, dalībvalsts, kura ir izraudzījusies minēto tiesīgo iestādi, izmeklē šīs bažas. Attiecīgā gadījumā dalībvalstis atsauc minētās tiesīgās iestādes izraudzīšanu, ja tā vairs neatbilst vienam vai vairākiem no minētajiem kritērijiem. Tirdzotājam, kas ir atbildētājs pārstāvības prasībā, ir tiesības izteikt tiesai vai administratīvajai iestādei pamatotas bažas par to, vai tiesīgā iestāde atbilst 4. panta 3. punktā uzskaitītajiem kritērijiem.

5. Dalībvalstis izraugās valstu kontaktpunktus 4. punkta nolūkos un paziņo Komisijai minēto kontaktpunktu nosaukumu un kontaktinformāciju. Komisija izveido minēto kontaktpunktu sarakstu un minēto sarakstu dara pieejamu dalībvalstīm.

6. pants

Pārrobežu pārstāvības prasību celšana

1. Dalībvalstis nodrošina, ka tiesīgās iestādes, kas citā dalībvalstī iepriekš izraudzītas pārrobežu pārstāvības prasību celšanas nolūkā, to tiesās vai administratīvajās iestādēs var celt šādas pārstāvības prasības.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka gadījumos, kad iespējams Savienības tiesību pārkāpums, kā minēts 2. panta 1. punktā, ietekmē vai var ietekmēt patērētājus dažādās dalībvalstīs, pārstāvības prasību dalībvalsts kompetentajā tiesā vai administratīvajā iestādē var celt vairākas tiesīgās iestādes no dažādām dalībvalstīm, lai aizsargātu patērētāju kolektīvās intereses dažādās dalībvalstīs.

3. Tiesas un administratīvās iestādes pieņem 5. panta 1. punktā minēto sarakstu kā pierādījumu par tiesīgās iestādes *locus standi* celt pārrobežu pārstāvības prasību, neskarot tās tiesas vai administratīvās iestādes tiesības, kurā celta prasība, pārbaudīt, vai tiesīgās iestādes statūtos noteiktais mērķis attaisno to, ka tā ceļ prasību konkrētā lietā.

*7. pants***Pārstāvības prasības**

1. Dalībvalstis nodrošina, ka saskaņā ar 4. pantu izraudzītas tiesīgās iestādes to tiesās vai administratīvajās iestādēs var celt šajā direktīvā paredzētās pārstāvības prasības.
2. Ceļot pārstāvības prasību, tiesīgā iestāde tiesai vai administratīvajai iestādei sniedz pietiekamu informāciju par patērētājiem, uz kuriem attiecas pārstāvības prasība.
3. Tiesas vai administratīvās iestādes saskaņā ar šo direktīvu un valsts tiesību aktiem novērtē konkrētas pārstāvības prasības pieņemamību.
4. Dalībvalstis nodrošina, ka tiesīgajām iestādēm ir tiesības lūgt vismaz šādus pasākumus:
 - a) aizlieguma pasākumus;
 - b) tiesiskās aizsardzības pasākumus.
5. Dalībvalstis var dot tiesīgajām iestādēm iespēju 4. punktā minētos pasākumus attiecīgā gadījumā lūgt vienā pārstāvības prasībā. Dalībvalstis var noteikt, ka minētie pasākumi ir jāietver vienā lēmumā.
6. Dalībvalstis nodrošina, ka pārstāvības prasībās patērētāju intereses pārstāv tiesīgās iestādes un ka minētajām tiesīgajām iestādēm tiesvedībā ir prasītāja tiesības un pienākumi. Patērētājiem, uz kuriem attiecas pārstāvības prasība, ir tiesības izmantot 4. punktā minētos pasākumus.
7. Dalībvalstis nodrošina, ka tiesas vai administratīvās iestādes saskaņā ar valsts tiesību aktiem spēj iespējami agrīnākā tiesvedības posmā izbeigt acīmredzami nepamatotas lietas.

*8. pants***Aizlieguma pasākumi**

1. Dalībvalstis nodrošina, ka 7. panta 4. punkta a) apakšpunktā minētie aizlieguma pasākumi ir pieejami kā:
 - a) pagaidu pasākums, ar ko izbeidz praksi vai attiecīgā gadījumā aizliedz praksi, ja tiek uzskatīts, ka minētā prakse ir pārkāpums, kā minēts 2. panta 1. punktā;
 - b) galīgs pasākums, ar ko izbeidz praksi vai attiecīgā gadījumā aizliedz praksi, ja ir konstatēts, ka minētā prakse ir pārkāpums, kā minēts 2. panta 1. punktā.
2. Ja valsts tiesību akti to paredz, 1. punkta b) apakšpunktā minētais pasākums var ietvert:
 - a) pasākumu, ar ko konstatē, ka prakse ir pārkāpums, kā minēts 2. panta 1. punktā; un
 - b) pienākumu pilnībā vai daļēji publicēt lēmumu par pasākumu tādā veidā, kādā tiesa vai administratīvā iestāde uzskata par piemērotu, vai pienākumu publicēt korektīvu paziņojumu.
3. Lai tiesīgā iestāde lūgtu aizlieguma pasākumu, attiecīgajiem individuālajiem patērētājiem nav jāpauž vēlme, ka tos pārstāv minētā tiesīgā iestāde. Tiesīgajai iestādei nav pienākuma pierādīt:
 - a) faktiskus zaudējumus vai kaitējumu individuāliem patērētājiem, kurus skāris pārkāpums, kā minēts 2. panta 1. punktā; vai
 - b) tirgotāja nodomu vai nolaidību.
4. Dalībvalstis var ieviest valsts tiesību aktu noteikumus vai paturēt spēkā valsts tiesību aktu noteikumus, saskaņā ar kuriem tiesīgajai iestādei ir atļauts 1. punkta b) apakšpunktā paredzēto aizlieguma pasākumu lūgt tikai pēc tam, kad tā ir veikusi apspriešanos ar attiecīgo tirgotāju nolūkā panākt, ka minētais tirgotājs izbeidz 2. panta 1. punktā minēto pārkāpumu. Ja tirgotājs neizbeidz pārkāpumu divu nedēļu laikā pēc apspriešanās pieprasījuma saņemšanas, tiesīgā iestāde var tūlīt celt pārstāvības prasību par aizlieguma pasākumu.

Dalībvalstis dara Komisijai zināmus jebkādus šādus valsts tiesību aktu noteikumus. Komisija nodrošina to, ka minētā informācija ir publiski pieejama.

9. pants

Tiesiskās aizsardzības pasākumi

1. Tiesiskās aizsardzības pasākums uzliek tirgotājam pienākumu attiecīgā gadījumā un saskaņā ar Savienības vai valsts tiesību aktiem nodrošināt attiecīgajiem patērētājiem tiesiskās aizsardzības līdzekļus, piemēram, kompensāciju, remontu, aizstāšanu, cenas samazināšanu, līguma izbeigšanu vai samaksātās cenas atlīdzināšanu.
2. Dalībvalstis paredz noteikumus par to, kā un kādā pārstāvības prasības par tiesiskās aizsardzības pasākumiem posmā individuālie patērētāji, uz kuriem attiecas minētā pārstāvības prasība, var nepārprotami vai klusējot atbilstīgā termiņā pēc tam, kad ir celta minētā pārstāvības prasība, paust vēlmi, ka minētajā pārstāvības prasībā tos pārstāv vai nepārstāv tiesīgā iestāde un ka tiem būs vai nebūs saistošs pārstāvības prasības iznākums.
3. Neatkarīgi no 2. punkta dalībvalstis nodrošina, ka individuāliem patērētājiem, kas pastāvīgi nedzīvo tās tiesas vai administratīvās iestādes dalībvalstī, kurā ir celta pārstāvības prasība, ir nepārprotami jāpauž vēlme tikt pārstāvētiem minētajā pārstāvības prasībā, lai minētajiem patērētājiem būtu saistošs minētās pārstāvības prasības iznākums.
4. Dalībvalstis paredz noteikumus ar mērķi nodrošināt, ka patērētāji, kuri ir nepārprotami vai klusējot pauduši vēlmi tikt pārstāvētiem pārstāvības prasībā, nevar tikt pārstāvēti citās pārstāvības prasībās ar to pašu prasības pamatu un pret to pašu tirgotāju, kā arī individuāli nevar celt prasību ar to pašu prasības pamatu un pret to pašu tirgotāju. Dalībvalstis arī paredz noteikumus ar mērķi nodrošināt, ka patērētāji nesaņem kompensāciju vairāk nekā vienu reizi par vienu un to pašu prasības pamatu pret to pašu tirgotāju.
5. Ja tiesiskās aizsardzības pasākums nenosaka individuālus patērētājus, kuriem ir tiesības izmantot tiesiskās aizsardzības pasākumā paredzētos tiesiskās aizsardzības līdzekļus, tas vismaz apraksta patērētāju grupu, kurai ir tiesības izmantot minētos tiesiskās aizsardzības līdzekļus.
6. Dalībvalstis nodrošina, ka tiesiskās aizsardzības pasākums dod patērētājiem tiesības izmantot minētajā tiesiskās aizsardzības pasākumā paredzētos tiesiskās aizsardzības līdzekļus bez nepieciešamības celt atsevišķu prasību.
7. Dalībvalstis paredz vai patur spēkā noteikumus par termiņiem, kādos individuāli patērētāji var izmantot tiesiskās aizsardzības pasākumus. Dalībvalstis var paredzēt noteikumus par jebkuru tādu atmaksājamu tiesiskās aizsardzības līdzekļu galamērķi, kuri nav atgūti noteiktajā termiņā.
8. Dalībvalstis nodrošina, ka tiesīgās iestādes spēj celt pārstāvības prasības par tiesiskās aizsardzības pasākumu bez nosacījuma, ka tiesai vai administratīvai iestādei pārkāpums, kā minēts 2. panta 1. punktā, iepriekš jākonstatē atsevišķā tiesvedībā.
9. Ar tiesiskās aizsardzības pasākumiem nodrošinātie tiesiskās aizsardzības līdzekļi pārstāvības prasībās neskar nekādus papildu tiesiskās aizsardzības līdzekļus, kas patērētājiem ir pieejami saskaņā ar Savienības vai valsts tiesību aktiem un uz kuriem neattiecas minētā pārstāvības prasība.

10. pants

Pārstāvības prasību par tiesiskās aizsardzības pasākumiem finansēšana

1. Dalībvalstis nodrošina, ka gadījumos, kad pārstāvības prasību par tiesiskās aizsardzības pasākumiem finansē trešā persona, ciktāl tas atļauts saskaņā ar valsts tiesību aktiem, tiek novērsti interešu konflikti un ka finansējums, ko sniedz trešās personas, kurām ir ekonomiskas intereses celt pārstāvības prasību par tiesiskās aizsardzības pasākumiem vai tās iznākumā, nenovirza pārstāvības prasību prom no patērētāju kolektīvo interešu aizsardzības.
2. Šā panta 1. punkta nolūkā dalībvalstis jo īpaši nodrošina, ka:
 - a) tiesīgo iestāžu lēmumus saistībā ar pārstāvības prasību, tostarp lēmumus par izlīgumiem, trešā persona nepamatoti neietekmē tādā veidā, kas kaitētu to patērētāju kolektīvajām interesēm, uz kuriem attiecas pārstāvības prasība;

b) pārstāvības prasība netiek celta pret atbildētāju, kas ir finansētāja konkurents, vai pret atbildētāju, no kura finansētājs ir atkarīgs.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka tiesas vai administratīvās iestādes pārstāvības prasībās par tiesiskās aizsardzības pasākumiem ir pilnvarotas novērtēt atbildību 1. un 2. punktam, ja par šādu atbildību rodas pamatotas šaubas. Šajā nolūkā tiesīgās iestādes tiesai vai administratīvajai iestādei atklāj finanšu pārskatu, kurā uzskaitīti pārstāvības prasības atbalstam izmantoto līdzekļu avoti.

4. Dalībvalstis nodrošina, ka 1. un 2. punkta nolūkos tiesas vai administratīvās iestādes ir pilnvarotas veikt piemērotus pasākumus, piemēram, pieprasot tiesīgajai iestādei atteikt vai veikt izmaiņas attiecībā uz attiecīgo finansējumu un vajadzības gadījumā noraidot tiesīgās iestādes *locus standi* konkrētā pārstāvības prasībā. Ja konkrētā pārstāvības prasībā tiek noraidīts tiesīgās iestādes *locus standi*, minētais noraidījums neietekmē to patērētāju tiesības, uz kuriem attiecas minētā pārstāvības prasība.

11. pants

Izlīgumi par tiesisko aizsardzību

1. Izlīgumu apstiprināšanas nolūkā dalībvalstis nodrošina, ka pārstāvības prasībā par tiesiskās aizsardzības pasākumiem:

- a) tiesīgā iestāde un tirgotājs var kopīgi ierosināt tiesai vai administratīvajai iestādei izlīgumu attiecībā uz tiesisko aizsardzību attiecīgajiem patērētājiem; vai
- b) tiesa vai administratīvā iestāde pēc apspriešanās ar tiesīgo iestādi un tirgotāju var aicināt tiesīgo iestādi un tirgotāju saprātīgā termiņā panākt izlīgumu par tiesisko aizsardzību.

2. Tiesa vai administratīvā iestāde pārbauda 1. punktā minētos izlīgumus. Tiesa vai administratīvā iestāde izvērtē, vai tai ir jāatsaka apstiprināt izlīgumu, kas ir pretrunā imperatīviem valsts tiesību aktu noteikumiem vai arī ietver nosacījumus, kurus nevar izpildīt, ņemot vērā visu pušu, jo īpaši attiecīgo patērētāju, tiesības un intereses. Dalībvalstis var paredzēt noteikumus, kas tiesai vai administratīvajai iestādei ļauj atteikt apstiprināt izlīgumu, pamatojoties uz to, ka izlīgums ir netaisns.

3. Ja tiesa vai administratīvā iestāde izlīgumu neapstiprina, tā turpina izskatīt attiecīgo pārstāvības prasību.

4. Apstiprināti izlīgumi ir saistoši tiesīgajai iestādei, tirgotājam un attiecīgajiem individuālajiem patērētājiem.

Dalībvalstis var paredzēt noteikumus, kas attiecīgajiem individuālajiem patērētājiem, uz kuriem attiecas pārstāvības prasība un turpmākais izlīgums, dod iespēju pieņemt vai atteikties pieņemt, ka tiem ir saistoši 1. punktā minētie izlīgumi.

5. Tiesiskā aizsardzība, kas panākta apstiprinātā izlīgumā saskaņā ar 2. punktu, neskar nekādus papildu tiesiskās aizsardzības līdzekļus, kas patērētājiem ir pieejami saskaņā ar Savienības vai valsts tiesību aktiem un uz kuriem neattiecas minētais izlīgums.

12. pants

Izmaksu sadale pārstāvības prasībā par tiesiskās aizsardzības pasākumiem

1. Dalībvalstis nodrošina, ka zaudējušajai pusei pārstāvības prasībā par tiesiskās aizsardzības pasākumiem ir jāsedz tiesāšanās izmaksas, kas radušās uzvarējušajai pusei, saskaņā ar nosacījumiem un izņēmumiem, kas paredzēti valsts tiesību aktos, kuri vispārēji piemērojami tiesvedībai.

2. Individuālie patērētāji, uz kuriem attiecas pārstāvības prasība par tiesiskās aizsardzības pasākumiem, nesedz tiesāšanās izmaksas.

3. Atkāpjoties no 2. punkta, izņēmuma gadījumos individuālam patērētājam, uz kuru attiecas pārstāvības prasība par tiesiskās aizsardzības pasākumiem, var piespriest segt tādas tiesāšanās izmaksas, kuras radušās individuālā patērētāja tīšas vai nolaidīgas rīcības dēļ.

13. pants

Informācija par pārstāvības prasībām

1. Dalībvalstis paredz noteikumus, kuri nodrošina, ka tiesīgās iestādes, jo īpaši savās tīmekļa vietnēs, sniedz informāciju par:
 - a) pārstāvības prasībām, ko tās ir nolēmušas celt tiesā vai administratīvajā iestādē;
 - b) to pārstāvības prasību statusu, kuras tās jau ir cēlušas tiesā vai administratīvajā iestādē; un
 - c) šā punkta a) un b) apakšpunktā minēto pārstāvības prasību iznākumu.
 2. Dalībvalstis paredz noteikumus, lai nodrošinātu, ka patērētājiem, uz kuriem attiecas uzsākta pārstāvības prasība par tiesiskās aizsardzības pasākumu, laikus un ar piemērotiem līdzekļiem tiek sniegta informācija par pārstāvības prasību, lai minētie patērētāji varētu nepārprotami vai klusējot paust vēlmi būt pārstāvētiem minētajā pārstāvības prasībā, ievērojot 9. panta 2. punktu.
 3. Neskarot šā panta 1. un 2. punktā minēto informāciju, tiesa vai administratīvā iestāde pieprasa, lai tirgotājs uz sava rēķina informē patērētājus, uz kuriem attiecas pārstāvības prasība, par jebkādiem galīgiem lēmumiem, kuri paredz 7. pantā minētos pasākumus, un par jebkādiem apstiprinātiem izlīgumiem, kā minēts 11. pantā, izmantojot līdzekļus, kas ir piemēroti lietas apstākļiem un konkrētos termiņos, tostarp attiecīgā gadījumā informējot visus attiecīgos patērētājus atsevišķi. Tirgotājs informāciju sniedz konkrētos termiņos. Šo pienākumu nepiemēro, ja attiecīgie patērētāji par galīgo lēmumu vai apstiprināto izlīgumu tiek informēti citā veidā.
- Dalībvalstis var paredzēt noteikumus, saskaņā ar kuriem tirgotājam būtu pienākums patērētājiem sniegt šādu informāciju tikai tad, ja to pieprasa darīt tiesīgā iestāde.
4. Šā panta 3. punktā minētās informēšanas prasības *mutatis mutandis* piemēro tiesīgajām iestādēm attiecībā uz galīgajiem lēmumiem par pārstāvības prasību par tiesiskās aizsardzības pasākumiem atteikšanu vai noraidīšanu.
 5. Dalībvalstis nodrošina, ka uzvarējusi puse var atgūt izmaksas, kas saistītas ar informācijas sniegšanu patērētājiem saistībā ar pārstāvības prasību, saskaņā ar 12. panta 1. punktu.

14. pants

Elektroniskas datubāzes

1. Dalībvalstis var izveidot valsts elektroniskās datubāzes, kas ir publiski pieejamas tīmekļa vietnēs un kas sniedz informāciju par tiesīgajām iestādēm, kuras iepriekš izraudzītas iekšzemes un pārrobežu pārstāvības prasību celšanas nolūkā, un vispārīgu informāciju par uzsāktām un pabeigtām pārstāvības prasībām.
2. Ja dalībvalsts izveido 1. punktā minēto elektronisko datubāzi, tā paziņo Komisijai interneta adresi, kurā ir pieejama minētā elektroniskā datubāze.
3. Komisija izveido un uztur elektronisko datubāzi šādiem mērķiem:
 - a) visai 5. panta 1., 4. un 5. punktā un 23. panta 2. punktā minētajai saziņai starp dalībvalstīm un Komisiju; un
 - b) sadarbībai starp 20. panta 4. punktā minētajām tiesīgajām iestādēm.
4. Šā panta 3. punktā minētā elektroniskā datubāze nepieciešamajā apjomā ir tieši pieejama attiecīgi:
 - a) valstu kontaktpunktiem, kas minēti 5. panta 5. punktā;
 - b) tiesām un administratīvajām iestādēm, ja tas nepieciešams saskaņā ar valsts tiesību aktiem;
 - c) tiesīgajām iestādēm, ko dalībvalstis izraudzījušās iekšzemes pārstāvības prasību un pārrobežu pārstāvības prasību celšanai; un
 - d) Komisijai.

Informācija, ar kuru dalībvalstis apmainās šā panta 3. punktā minētajā elektroniskajā datubāzē par tiesīgajām iestādēm, kas izraudzītas 5. panta 1. punktā minēto pārrobežu pārstāvības prasību celšanai, ir publiski pieejama.

15. pants

Galīgo lēmumu sekas

Dalībvalstis nodrošina, ka jebkuras dalībvalsts tiesas vai administratīvas iestādes galīgo lēmumu par to, ka pastāv pārkāpums, kas kaitē patērētāju kolektīvajām interesēm, visas puses var izmantot kā pierādījumu jebkādas citas prasības kontekstā to tiesās vai administratīvajās iestādēs ar mērķi panākt tiesisko aizsardzību pret to pašu tirgotāju par to pašu praksi saskaņā ar valsts tiesību aktiem par pierādījumu novērtēšanu.

16. pants

Noilguma termiņi

1. Saskaņā ar valsts tiesību aktiem dalībvalstis nodrošina, ka vēl izskatīšanas procesā esošas pārstāvības prasības par aizlieguma pasākumu, kā minēts 8. pantā, aptur vai pārtrauc piemērojamus noilguma termiņus attiecībā uz patērētājiem, uz kuriem attiecas minētā pārstāvības prasība, lai minētajiem patērētājiem nebūtu šķēršļu pēc tam celt prasību par tiesiskās aizsardzības pasākumiem attiecībā uz iespējamo pārkāpumu, kā minēts 2. panta 1. punktā, sakarā ar to, ka laikā, kad tika izskatīta pārstāvības prasība par minētajiem aizlieguma pasākumiem, beidzās piemērojamie noilguma termiņi.

2. Dalībvalstis arī nodrošina, ka vēl izskatīšanas procesā esoša pārstāvības prasība par tiesiskās aizsardzības pasākumiem, kā minēts 9. panta 1. punktā, aptur vai pārtrauc piemērojamus noilguma termiņus attiecībā uz patērētājiem, uz kuriem attiecas minētā pārstāvības prasība.

17. pants

Procesuālā steidzamība

1. Dalībvalstis nodrošina, ka pārstāvības prasības par aizlieguma pasākumiem, kā minēts 8. pantā, tiek izskatītas pienācīgi ātri.

2. Pārstāvības prasības par aizlieguma pasākumiem, kā minēts 8. panta 1. punkta a) apakšpunktā, attiecīgā gadījumā tiek izskatītas saīsinātā procedūrā.

18. pants

Pierādījumu izprasīšana

Dalībvalstis nodrošina, ka tad, ja tiesīgā iestāde ir sniegusi reāli pieejamus pierādījumus, kuri ir pietiekami, lai pamatotu pārstāvības prasību, un ir norādījusi, ka papildu pierādījumi ir atbildētāja vai trešās personas kontrolē, tiesa vai administratīvā iestāde, ja minētā tiesīgā iestāde tai lūgusi, var atbildētājam vai trešai personai izprasīt šādus pierādījumus saskaņā ar valsts procesuālajiem tiesību aktiem, ievērojot piemērojamos Savienības un valsts noteikumus par konfidencialitāti un proporcionalitāti. Dalībvalstis nodrošina, ka tiesa vai administratīvā iestāde, ja atbildētājs tai lūdzis, var tāpat arī tiesīgajai iestādei vai trešai personai izprasīt būtiskus pierādījumus saskaņā ar valsts procesuālajiem noteikumiem.

19. pants

Sodi

1. Dalībvalstis paredz noteikumus par sodiem, ko piemēro par to, ka netiek ievērots vai ka atsakās pildīt:

- a) aizlieguma pasākumu, kas minēts 8. panta 1. punktā vai 8. panta 2. punkta b) apakšpunktā; vai
- b) pienākumus, kas minēti 13. panta 3. punktā vai 18. pantā.

Dalībvalstis veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka minētie noteikumi tiek piemēroti. Paredzētie sodi ir efektīvi, samērīgi un atturoši.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka sodi, *inter alia*, var būt naudas sodu veidā.

*20. pants***Palīdzība tiesīgajām iestādēm**

1. Dalībvalstis veic pasākumus ar mērķi nodrošināt, ka ar pārstāvības prasībām saistītās tiesvedības izmaksas neliedz tiesīgajām iestādēm efektīvi īstenot savas tiesības lūgt 7. pantā minētos pasākumus.
2. Šā panta 1. punktā minētie pasākumi var būt, piemēram, publiskais finansējums, tostarp strukturāls atbalsts tiesīgajām iestādēm, piemērojamo tiesas vai administratīvo maksu ierobežošana vai piekļuve juridiskajai palīdzībai.
3. Dalībvalstis var paredzēt noteikumus, kas tiesīgajām iestādēm atļauj prasīt patērētājiem, kuri pauduši vēlmi, ka tiesīgā iestāde viņus pārstāv konkrētā pārstāvības prasībā par tiesiskās aizsardzības pasākumiem, maksāt nelielas reģistrācijas maksas vai līdzīgas maksas, lai piedalītos minētajā pārstāvības prasībā.
4. Dalībvalstis un Komisija atbalsta un veicina sadarbību starp tiesīgajām iestādēm un informācijas apmaiņu un izplatīšanu par to paraugpraksi un pieredzi darbā ar iekšzemes pārkāpumiem un pārrobežu pārkāpumiem, kā minēts 2. panta 1. punktā.

3. NODAĻA

NOBEIGUMA NOTEIKUMI*21. pants***Atcelšana**

Neskarot šīs direktīvas 22. panta 2. punktu, Direktīva 2009/22/EK tiek atcelta no 2023. gada 25. jūnija.

Atsauces uz atcelto direktīvu uzskata par atsaucēm uz šo direktīvu, un tās lasa saskaņā ar atbilstības tabulu II pielikumā.

*22. pants***Pārejas noteikumi**

1. Dalībvalstis normatīvos un administratīvos aktus, ar kuriem transponē šo direktīvu, piemēro pārstāvības prasībām, kas tiek celtas 2023. gada 25. jūnijā vai pēc tam.
2. Dalībvalstis normatīvos un administratīvos aktus, ar kuriem transponē Direktīvu 2009/22/EK, piemēro pārstāvības prasībām, kas tiek celtas pirms 2023. gada 25. jūnija.
3. Dalībvalstis nodrošina, ka normatīvo un administratīvo aktu noteikumus par noilguma termiņu apturēšanu vai pārtraukšanu, ar ko transponē 16. pantu, piemēro tikai prasībām par tiesisko aizsardzību, kuru pamatā ir 2. panta 1. punktā minēti pārkāpumi, kuri notikuši 2023. gada 25. jūnijā vai pēc tam. Tas neliedz piemērot tādus valsts noteikumus par noilguma termiņu apturēšanu vai pārtraukšanu, kuri pirms 2023. gada 25. jūnija bija piemērojami prasībām par tiesisko aizsardzību, kuru pamatā ir 2. panta 1. punktā minēti pārkāpumi, kuri notikuši pirms minētās dienas.

*23. pants***Uzraudzība un izvērtēšana**

1. Ne agrāk kā 2028. gada 26. jūnijā Komisija veic šīs direktīvas novērtējumu novērtē un iesniedz Eiropas Parlamentam, Padomei un Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai ziņojumu par galvenajiem konstatējumiem. Novērtējumu veic saskaņā ar Komisijas labāka regulējuma pamatnostādņiem. Ziņojumā Komisija jo īpaši izvērtē šīs direktīvas darbības jomu, kas noteikta 2. pantā un I pielikumā, un šīs direktīvas darbību un efektivitāti pārrobežu situācijās, tostarp juridiskās noteiktības ziņā.

2. Dalībvalstis pirmo reizi 2027. gada 26. jūnijā un pēc tam ik gadu sniedz Komisijai šādu informāciju, kas vajadzīga, lai sagatavotu 1. punktā minēto ziņojumu:

- a) to pārstāvības prasību skaits un veids, kuru izskatīšana pabeigta kādā no to tiesām vai administratīvajām iestādēm;
- b) pārkāpumu, kas minēti 2. panta 1. punktā, veids un minēto pārstāvības prasību puses;
- c) minēto pārstāvības prasību iznākumi.

3. Līdz 2028. gada 26. jūnijam Komisija veic izvērtējumu par to, vai pārrobežu pārstāvības prasības vislabāk varētu risināt Savienības līmenī, izveidojot Eiropas ombudu pārstāvības prasībām par aizlieguma pasākumiem un tiesiskās aizsardzības pasākumiem, un iesniedz Eiropas Parlamentam, Padomei un Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai ziņojumu par galvenajiem konstatējumiem, vajadzības gadījumā pievienojot tiesību akta priekšlikumu.

24. pants

Transponēšana

1. Dalībvalstis līdz 2022. gada 25. decembrim pieņem un publicē normatīvos un administratīvos aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības. Tās par to tūlīt informē Komisiju.

Tās piemēro minētos noteikumus no 2023. gada 25. jūnija.

Kad dalībvalstis pieņem minētos noteikumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālai publikācijai. Dalībvalstis nosaka, kā izdarāma šāda atsauce.

2. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus to tiesību aktu noteikumus, ko tās pieņem jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

25. pants

Stāšanās spēkā

Šī direktīva stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

26. pants

Adresāti

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Briselē, 2020. gada 25. novembrī

Eiropas Parlamenta vārdā –
priekšsēdētājs
D. M. SASSOLI

Padomes vārdā –
priekšsēdētājs
M. ROTH

I PIELIKUMS

2. PANTA 1. PUNKTĀ MINĒTIE SAVIENĪBAS TIESĪBU AKTU NOTEIKUMI

- 1) Padomes Direktīva 85/374/EEK (1985. gada 25. jūlijs) par dalībvalstu normatīvo un administratīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz atbildību par produktiem ar trūkumiem (OV L 210, 7.8.1985., 29. lpp.).
- 2) Padomes Direktīva 93/13/EEK (1993. gada 5. aprīlis) par negodīgiem noteikumiem patērētāju līgumos (OV L 95, 21.4.1993., 29. lpp.).
- 3) Padomes Regula (EK) Nr. 2027/97 (1997. gada 9. oktobris) par gaisa pārvadātāju atbildību, veicot pasažieru un viņu bagāžas gaisa pārvadājumus (OV L 285, 17.10.1997., 1. lpp.).
- 4) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 98/6/EK (1998. gada 16. februāris) par patērētāju aizsardzību, norādot patērētājiem piedāvāto produktu cenas (OV L 80, 18.3.1998., 27. lpp.).
- 5) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 1999/44/EK (1999. gada 25. maijs) par dažiem patēriņa preču pārdošanas aspektiem un saistītajām garantijām (OV L 171, 7.7.1999., 12. lpp.).
- 6) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2000/31/EK (2000. gada 8. jūnijs) par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību, iekšējā tirgū (Direktīva par elektronisko tirdzniecību) (OV L 178, 17.7.2000., 1. lpp.): 5.–7. pants, 10. un 11. pants.
- 7) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2001/83/EK (2001. gada 6. novembris) par Kopienas kodeksu, kas attiecas uz cilvēkiem paredzētām zālēm (OV L 311, 28.11.2001., 67. lpp.): 86.–90. pants, 98. un 100. pants.
- 8) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2001/95/EK (2001. gada 3. decembris) par produktu vispārēju drošību (OV L 11, 15.1.2002., 4. lpp.): 3. un 5. pants.
- 9) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/22/EK (2002. gada 7. marts) par universālo pakalpojumu un lietotāju tiesībām attiecībā uz elektronisko sakaru tīkliem un pakalpojumiem (universālā pakalpojuma direktīva) (OV L 108, 24.4.2002., 51. lpp.): 10. pants un IV nodaļa.
- 10) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/58/EK (2002. gada 12. jūlijs) par personas datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību elektronisko komunikāciju nozarē (direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) (OV L 201, 31.7.2002., 37. lpp.): 4.–8. pants un 13. pants.
- 11) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/65/EK (2002. gada 23. septembris) par patēriņa finanšu pakalpojumu tālpārdošanu un grozījumiem Padomes Direktīvā 90/619/EEK un Direktīvās 97/7/EK un 98/27/EK (OV L 271, 9.10.2002., 16. lpp.).
- 12) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 178/2002 (2002. gada 28. janvāris), ar ko paredz pārtikas aprites tiesību aktu vispārīgus principus un prasības, izveido Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestādi un paredz procedūras saistībā ar pārtikas nekaitīgumu (OV L 31, 1.2.2002., 1. lpp.).
- 13) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 261/2004 (2004. gada 11. februāris), ar ko paredz kopīgus noteikumus par kompensāciju un atbalstu pasažieriem sakarā ar iekāpšanas atteikumu un lidojumu atcelšanu vai ilgu kavēšanos un ar ko atceļ Regulu (EEK) Nr. 295/91 (OV L 46, 17.2.2004., 1. lpp.).
- 14) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2005/29/EK (2005. gada 11. maijs), kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem un ar ko groza Padomes Direktīvu 84/450/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 97/7/EK, 98/27/EK un 2002/65/EK un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 2006/2004 ("Negodīgas komercprakses direktīva") (OV L 149, 11.6.2005., 22. lpp.).
- 15) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2006/114/EK (2006. gada 12. decembris) par maldinošu un salīdzinošu reklāmu (OV L 376, 27.12.2006., 21. lpp.).
- 16) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2006/123/EK (2006. gada 12. decembris) par pakalpojumiem iekšējā tirgū (OV L 376, 27.12.2006., 36. lpp.): 20. un 22. pants.
- 17) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1107/2006 (2006. gada 5. jūlijs) par invalīdu un personu ar ierobežotām pārvietošanās spējām tiesībām, ceļojot ar gaisa transportu (OV L 204, 26.7.2006., 1. lpp.).
- 18) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1371/2007 (2007. gada 23. oktobris) par dzelzceļa pasažieru tiesībām un pienākumiem (OV L 315, 3.12.2007., 14. lpp.).
- 19) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2008/48/EK (2008. gada 23. aprīlis) par patēriņa kredītīgumiem un ar ko atceļ Direktīvu 87/102/EEK (OV L 133, 22.5.2008., 66. lpp.).

- 20) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2008/122/EK (2009. gada 14. janvāris) par patērētāju aizsardzību attiecībā uz dažiem aspektiem, kas saistīti ar daļlaika lietojuma tiesībām, ilgtermiņa brīvdienu produktiem, tālākpārdošanas un apmaiņas līgumiem (OV L 33, 3.2.2009., 10. lpp.).
- 21) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1008/2008 (2008. gada 24. septembris) par kopīgiem noteikumiem gaisa pārvadājumu pakalpojumu sniegšanai Kopienā (OV L 293, 31.10.2008., 3. lpp.): 23. pants.
- 22) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1272/2008 (2008. gada 16. decembris) par vielu un maisījumu klasificēšanu, marķēšanu un iepakojšanu un ar ko groza un atceļ Direktīvas 67/548/EEK un 1999/45/EK un groza Regulu (EK) Nr. 1907/2006 (OV L 353, 31.12.2008., 1. lpp.): 1.–35. pants.
- 23) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2009/65/EK (2009. gada 13. jūlijs) par normatīvo un administratīvo aktu koordināciju attiecībā uz pārvedamu vērtspapīru kolektīvo ieguldījumu uzņēmumiem (PVKIU) (OV L 302, 17.11.2009., 32. lpp.).
- 24) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2009/72/EK (2009. gada 13. jūlijs) par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz elektroenerģijas iekšējo tirgu un par Direktīvas 2003/54/EK atcelšanu (OV L 211, 14.8.2009., 55. lpp.): 3. pants un I pielikums.
- 25) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2009/73/EK (2009. gada 13. jūlijs) par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz dabasgāzes iekšējo tirgu un par Direktīvas 2003/55/EK atcelšanu (OV L 211, 14.8.2009., 94. lpp.): 3. pants un I pielikums.
- 26) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2009/110/EK (2009. gada 16. septembris) par elektroniskās naudas iestāžu darbības sākšanu, veikšanu un konsultatīvu uzraudzību, par grozījumiem Direktīvā 2005/60/EK un Direktīvā 2006/48/EK un par Direktīvas 2000/46/EK atcelšanu (OV L 267, 10.10.2009., 7. lpp.).
- 27) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2009/125/EK (2009. gada 21. oktobris), ar ko izveido sistēmu, lai noteiktu ekodizaina prasības ar enerģiju saistītiem ražojumiem (OV L 285, 31.10.2009., 10. lpp.): 14. pants un I pielikums.
- 28) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2009/138/EK (2009. gada 25. novembris) par uzņēmējdarbības uzsākšanu un veikšanu apdrošināšanas un pārāpdrošināšanas jomā (Maksājspēja II) (OV L 335, 17.12.2009., 1. lpp.): 183.–186. pants.
- 29) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 392/2009 (2009. gada 23. aprīlis) par pasažieru pārvadātāju atbildību nelaiemes gadījumos uz jūras (OV L 131, 28.5.2009., 24. lpp.).
- 30) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 924/2009 (2009. gada 16. septembris) par pārrobežu maksājumiem Kopienā, ar kuru atceļ Regulu (EK) Nr. 2560/2001 (OV L 266, 9.10.2009., 11. lpp.).
- 31) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1222/2009 (2009. gada 25. novembris) par riepu marķēšanu attiecībā uz degvielas patēriņa efektivitāti un citiem būtiskiem parametriem (OV L 342, 22.12.2009., 46. lpp.): 4.–6. pants.
- 32) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1223/2009 (2009. gada 30. novembris) par kosmētikas līdzekļiem (OV L 342, 22.12.2009., 59. lpp.): 3.–8. un 19.–21. pants.
- 33) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2010/13/ES (2010. gada 10. marts) par to, lai koordinētu dažus dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos paredzētus noteikumus par audiovizuālo mediju pakalpojumu sniegšanu (Audiovizuālo mediju pakalpojumu direktīva) (OV L 95, 15.4.2010., 1. lpp.): 9.–11. pants, 19.–26. un 28.b pants.
- 34) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 66/2010 (2009. gada 25. novembris) par ES ekomarķējumu (OV L 27, 30.1.2010., 1. lpp.): 9.–10. pants.
- 35) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1177/2010 (2010. gada 24. novembris) par pasažieru tiesībām, ceļojot pa jūru un iekšzemes ūdensceļiem, un ar ko groza Regulu (EK) Nr. 2006/2004 (OV L 334, 17.12.2010., 1. lpp.).
- 36) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2011/61/ES (2011. gada 8. jūnijs) par alternatīvo ieguldījumu fondu pārvaldniekiem un par grozījumiem Direktīvā 2003/41/EK, Direktīvā 2009/65/EK, Regulā (EK) Nr. 1060/2009 un Regulā (ES) Nr. 1095/2010 (OV L 174, 1.7.2011., 1. lpp.).
- 37) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2011/83/ES (2011. gada 25. oktobris) par patērētāju tiesībām un ar ko groza Padomes Direktīvu 93/13/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 1999/44/EK un atceļ Padomes Direktīvu 85/577/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 97/7/EK (OV L 304, 22.11.2011., 64. lpp.).

- 38) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 181/2011 (2011. gada 16. februāris) par autobusu pasažieru tiesībām un par grozījumiem Regulā (EK) Nr. 2006/2004 (OV L 55, 28.2.2011., 1. lpp.).
- 39) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1169/2011 (2011. gada 25. oktobris) par pārtikas produktu informācijas sniegšanu patērētājiem un par grozījumiem Eiropas Parlamenta un Padomes Regulās (EK) Nr. 1924/2006 un (EK) Nr. 1925/2006, un par Komisijas Direktīvas 87/250/EEK, Padomes Direktīvas 90/496/EEK, Komisijas Direktīvas 1999/10/EK, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2000/13/EK, Komisijas Direktīvu 2002/67/EK un 2008/5/EK un Komisijas Regulas (EK) Nr. 608/2004 atcelšanu (OV L 304, 22.11.2011., 18. lpp.).
- 40) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2012/27/ES (2012. gada 25. oktobris) par energoefektivitāti, ar ko groza Direktīvas 2009/125/EK un 2010/30/ES un atceļ Direktīvas 2004/8/EK un 2006/32/EK (OV L 315, 14.11.2012., 1. lpp.): 9.–11.a pants.
- 41) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 260/2012 (2012. gada 14. marts), ar ko nosaka tehniskās un darbības prasības kredīta pārvedumiem un tiešā debeta maksājumiem euro un groza Regulu (EK) Nr. 924/2009 (OV L 94, 30.3.2012., 22. lpp.).
- 42) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 531/2012 (2012. gada 13. jūnijs) par viesabonēšanu publiskajos mobilo sakaru tīklos Savienībā (OV L 172, 30.6.2012., 10. lpp.).
- 43) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2013/11/ES (2013. gada 21. maijs) par patērētāju strīdu alternatīvu izšķiršanu un ar ko groza Regulu (EK) Nr. 2006/2004 un Direktīvu 2009/22/EK (Direktīva par patērētāju SAI) (OV L 165, 18.6.2013., 63. lpp.): 13. pants.
- 44) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 524/2013 (2013. gada 21. maijs) par patērētāju strīdu izšķiršanu tiešsaistē un ar ko groza Regulu (EK) Nr. 2006/2004 un Direktīvu 2009/22/EK (Regula par patērētāju SIT)(OV L 165, 18.6.2013., 1. lpp.): 14. pants.
- 45) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/17/ES (2014. gada 4. februāris) par patērētāju kredītligumiem saistībā ar mājokļa nekustamo īpašumu un ar ko groza Direktīvas 2008/48/EK un 2013/36/ES un Regulu (ES) Nr. 1093/2010 (OV L 60, 28.2.2014., 34. lpp.).
- 46) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/31/ES (2014. gada 26. februāris) par dalībvalstu tiesību aktu saskaņošanu attiecībā uz neautomātisko svaru pieejamību tirgū (OV L 96, 29.3.2014., 107. lpp.).
- 47) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/35/ES (2014. gada 26. februāris) par dalībvalstu tiesību aktu saskaņošanu attiecībā uz tādu elektroiekārtu pieejamību tirgū, kas paredzētas lietošanai noteiktās sprieguma robežās (OV L 96, 29.3.2014., 357. lpp.).
- 48) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/65/ES (2014. gada 15. maijs) par finanšu instrumentu tirgiem un ar ko groza Direktīvu 2002/92/EK un Direktīvu 2011/61/ES (OV L 173, 12.6.2014., 349. lpp.): 23.–29. pants.
- 49) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/92/ES (2014. gada 23. jūlijs) par maksājumu kontu tarifu salīdzināmību, maksājumu kontu maiņu un piekļuvi maksājumu kontiem ar pamatfunkcijām (OV L 257, 28.8.2014., 214. lpp.).
- 50) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1286/2014 (2014. gada 26. novembris) par komplektētu privāto ieguldījumu un apdrošināšanas ieguldījumu produktu (PRIIP) pamatinformācijas dokumentiem (OV L 352, 9.12.2014., 1. lpp.).
- 51) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2015/760 (2015. gada 29. aprīlis) par Eiropas ilgtermiņa ieguldījumu fondiem (OV L 123, 19.5.2015., 98. lpp.).
- 52) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2015/2120 (2015. gada 25. novembris), ar ko nosaka pasākumus sakarā ar piekļuvi atvērtam internetam un mazumtirdzniecības maksu par regulētiem ES iekšzemes sakariem un groza Direktīvu 2002/22/EK un Regulu (ES) Nr. 531/2012 (OV L 310, 26.11.2015., 1. lpp.).
- 53) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2015/2302 (2015. gada 25. novembris) par kompleksiem ceļojumiem un saistītiem ceļojumu pakalpojumiem, ar ko groza Regulu (EK) Nr. 2006/2004 un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2011/83/ES un atceļ Padomes Direktīvu 90/314/EEK (OV L 326, 11.12.2015., 1. lpp.).

- 54) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2015/2366 (2015. gada 25. novembris) par maksājumu pakalpojumiem iekšējā tirgū, ar ko groza Direktīvas 2002/65/EK, 2009/110/EK un 2013/36/ES un Regulu (ES) Nr. 1093/2010 un atceļ Direktīvu 2007/64/EK (OV L 337, 23.12.2015., 35. lpp.).
- 55) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2016/97 (2016. gada 20. janvāris) par apdrošināšanas izplatīšanu (OV L 26, 2.2.2016., 19. lpp.): 17.–24. un 28.–30. pants.
- 56) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula) (OV L 119, 4.5.2016., 1. lpp.).
- 57) Eiropas Parlamenta un Padomes 2017. gada 5. aprīļa Regula (ES) 2017/745, kas attiecas uz medicīniskām ierīcēm, ar ko groza Direktīvu 2001/83/EK, Regulu (EK) Nr. 178/2002 un Regulu (EK) Nr. 1223/2009 un atceļ Padomes Direktīvas 90/385/EEK un 93/42/EEK (OV L 117, 5.5.2017., 1. lpp.): II nodaļa.
- 58) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2017/746 (2017. gada 5. aprīlis) par *in vitro* diagnostikas medicīniskām ierīcēm un ar ko atceļ Direktīvu 98/79/EK un Komisijas Lēmumu 2010/227/ES (OV L 117, 5.5.2017., 176. lpp.): II nodaļa.
- 59) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2017/1128 (2017. gada 14. jūnijs) par tiešsaistes satura pakalpojumu pārrobežu pārnesamību iekšējā tirgū (OV L 168, 30.6.2017., 1. lpp.).
- 60) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2017/1129 (2017. gada 14. jūnijs) par prospektu, kurš jāpublicē, publiski piedāvājot vērtspapīrus vai atļaujot to tirdzniecību regulētā tirgū, un ar ko atceļ Direktīvu 2003/71/EK (OV L 168, 30.6.2017., 12. lpp.).
- 61) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2017/1131 (2017. gada 14. jūnijs) par naudas tirgus fondiem (OV L 169, 30.6.2017., 8. lpp.).
- 62) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2017/1369 (2017. gada 4. jūlijs), ar ko izveido energomarķējuma satvaru un atceļ Direktīvu 2010/30/ES (OV L 198, 28.7.2017., 1. lpp.): 3.–6. pants.
- 63) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2018/302 (2018. gada 28. februāris), ar ko novērš nepamatotu ģeogrāfisko bloķēšanu un citus diskriminācijas veidus iekšējā tirgū klientu valstspiederības, dzīvesvietas vai uzņēmējdarbības veikšanas vietas dēļ un groza Regulas (EK) Nr. 2006/2004 un (ES) 2017/2394 un Direktīvu 2009/22/EK (OV L 60I, 2.3.2018., 1. lpp.): 3.–5. pants.
- 64) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2018/1972 (2018. gada 11. decembris) par Eiropas Elektronisko sakaru kodeksa izveidi (OV L 321, 17.12.2018., 36. lpp.): 88. un 98.–116. pants un VI un VIII pielikums.
- 65) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2019/770 (2019. gada 20. maijs) par dažiem digitālā satura un digitālo pakalpojumu piegādes līgumu aspektiem (OV L 136, 22.5.2019., 1. lpp.).
- 66) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2019/771 (2019. gada 20. maijs) par atsevišķiem preču pārdošanas līgumu aspektiem, ar kuru groza Regulu (ES) 2017/2394 un Direktīvu 2009/22/EK un atceļ Direktīvu 1999/44/EK (OV L 136, 22.5.2019., 28. lpp.).

II PIELIKUMS

ATBILSTĪBAS TABULA

Direktīva 2009/22/EK	Šī direktīva
1. panta 1. punkts	1. panta 1. punkts
1. panta 2. punkts	2. panta 1. punkts
-	2. panta 2. punkts
-	3. pants
2. panta 1. punkts	7. panta 1. punkts 7. panta 4. punkta a) apakšpunkts
-	7. panta 2. un 3. punkts 7. panta 4. punkta b) apakšpunkts 7. panta 5., 6. un 7. punkts
2. panta 1. punkta a) apakšpunkts	7. panta 4. punkta a) apakšpunkts 8. panta 1. punkts 17. pants
2. panta 1. punkta b) apakšpunkts	7. panta 4. punkta a) apakšpunkts 8. panta 2. punkta b) apakšpunkts 13. panta 1. punkta c) apakšpunkts 13. panta 3. punkts
-	8. panta 2. punkta a) apakšpunkts
-	8. panta 3. punkts
2. panta 1. punkta c) apakšpunkts	19. pants
2. panta 2. punkts	2. panta 3. punkts
3. pants	3. panta 4. punkts 4. panta 1. un 2. punkts 4. panta 3. punkta a) un b) apakšpunkts 4. panta 6. un 7. punkts
-	4. panta 3. punkta c), d) e) un f) apakšpunkts 4. panta 4. un 5. punkts
-	5. panta 2., 3., 4., un 5. punkts
4. panta 1. punkts	6. pants
4. panta 2. un 3. punkts	5. panta 1. punkts
5. pants	8. panta 4. punkts
-	9. pants
-	10. pants
-	11. pants
-	12. pants
-	13. panta 1. punkta a) un b) apakšpunkts 13. panta 2., 4., un 5. punkts
-	14. pants
-	15. pants
-	16. pants
-	18. pants

Direktīva 2009/22/EK	Šī direktīva
6. pants	23. pants
7. pants	1. panta 2. un 3. punkts
8. pants	24. pants
-	20. pants
9. pants	21. pants
-	22. pants
10. pants	25. pants
11. pants	26. pants